

Martin Hunčár

Ako Janko Orišek porazil draka

kresťanská rozprávka

Slovo života international Bratislava

Ako Janko Orišek porazil draka

Revidované vydanie, © 2006 Martin Hunčár. Všetky práva vyhradené.

Vydalo Slovo života international Bratislava, P.O. Box 17,
814 99 Bratislava

e-mail: slovozivota@slovozivota.sk, tel: 02-44461195,
www.slovozivota.sk

Autor: Martin Hunčár

Jazyková redakcia: Anna Lašová, Lenka Bašnárová

Ilustrácie: Mirka Harnúšková

Grafická úprava obálky a obrázkov: Martin Plančár

Zalomenie textu a obrázkov: Viera Maťašíková

Akákoľvek reprodukcia tohto diela je dovoľená len s písomným súhlasom vlastníkov autorských práv slovenského vydania.

ISBN 80-89165-01-X

Obsah

1. Ako sa narodil Janko Orišok
2. Na výlete do neba
3. Ako byť stále biely ako sneh
4. Lietajúci balón
5. Mravček Hrajko
6. Stretnutie so Zlorybou
7. O medvedovi a líške
8. Nedeľné bohoslužby v lesíku
9. Vláčikom do Zaslúbenej zeme
10. Lúčenie s kamarátmi
11. Tajomná holubička
12. Tri poklady
13. Čokoládová krajina
14. Pištekov
15. Úzka a široká cesta
16. Krajina zakázaných hračiek
17. Kristínka
18. Márnotratný syn sa vrátil
19. Ide sa na draka
20. Boj s drakom
21. Požehnaný les
22. Konečne doma
- Na záver

1. Ako sa narodil Janko Oriesešok

Narodil sa malý Janko. Bolože to radosti. Ocko i mamička ďakovali Bohu, že im požehnal také krásne bábätko. Milé, zlatučké, ibaže akési až príliš maličké. No rodičia si kvôli tomu hlavu nelámali, len sa za chlapčeka modlili. Mamička mu vyvárała rôzne pochúťky, aby sa dobre napapal a narástol, ale on toho veru veľa nezjedol. Jediné, čo mal naozaj veľmi rád, boli oriešky. Tie by jedol stále, na raňajky, na obed, ba aj na večeru. Ešteže mali pri domčeku veľký orech. Neboli bohatí, vlastne toho doma nemali veľa, nažívali si jednoducho. Janko miloval oriešky s medom a s na-strúhanými jabĺčkami, a neraz ich jedol aj s rezancami a cukrom. Preto ho volali Janko Oriesešok.

Jankovi to vôbec neprekážalo, práve naopak – rýchlo si na to zvykol. Len keď sa mu chlapci z vedľajšieho dvora začali posmievat', že je malý ako oriešok, vtedy ho to trápilo. Vždy, keď sa pred spaním modlil, pripomenul si slová, ktoré počul na nedeľnej bohoslužbe. Pán Ježiš vraj ľúbi všetky deti a má pre ne nádherný plán. Janko veril, že hoci je malý, bude raz Boh cez neho konať veľké veci.

2. Na výlete do neba

ten deň bol Janko Oriেশok už veľmi unavený, a tak sa, ako zvyčajne, pomodlil *Otče náš*. Keďže sa mu už oči zatvárali a žmurkali na dobrú noc, dodal „Pán Ježiš, ľúbim ťa!“ a poslal pusinku do neba.

O malú chvíľu už spokojne spal. Tvár mu žiarila a sníval sa mu zvláštny sen.

Kde sa vzal, tu sa vzal, zrazu pri ňom stál veľký anjel celý v bielom. A predstavte si – prišiel na bielom autíčku! To ale bolo krásne autíčko! Janko už poznal všetky značky áut, ale takéto úžasné a ligotavé ešte nikdy nevidel.

„Nasadaj, poletíme do neba!“ povedal mu anjel.

„Áno!“ vykrikol Janko nadšene a už sa aj niesli hore, smerom k oblakom. Ich domček sa zmenšoval, až bol ako taká malá škatuľka, a napokon sa úplne stratil. Leteli stále vyššie a vyššie. Aj mesiac akoby im závidel, že mieria tak ďaleko a hviezdy na nich veselo zažmurkali, keď okolo nich prefrčali.

Autíčko pristálo pri nebeskej bráne. Tá ale žiarila! Stál pri nej ďalší mocný anjel.

„Ten je ešte väčší ako môj ocko,“ pomyslel si Janko.

Anjel držal v ruke akúsi veľkú knihu a tváril sa prísne. Prezeral si ho a zdalo sa, že sa nepozera na Jankovo pyžamo, ale na jeho srdiečko. Aj Janko sa naň pozrel. Od údivu zabudol zatvoriť

ústa. Srdiečko mal celé čierne. Veľmi sa zarmútil, najradšej by si ho nafarbil nejakou bielou farbou, ale nebol tam ani štetec, ani farba. Skúšal si ho zakryť rukami, ale čím viac sa ho snažil skryť, tým viac očernievalo. Rozplakal sa. Opýtal sa anjela, prečo má také srdiečko.

„Pamätáš sa, ako si doma pištekoval? Mamička ti povedala, aby si išiel spať, ale ty si sa chcel len hrať. Bol si taký nahnevaný, že si plakal hoci ťa nič nebolelo.“

Janko musel priznať, že anjel hovorí pravdu.

„A čo včera, keď ocko zobral na ruky tvoju malú sestričku Zuzku a pobožkal ju. Veľmi si sa urazil, že pritúlil ju a nie teba! Vieš, aké to bolo škaredé? Mám ešte pokračovať?“ opýtal sa anjel Janka, ktorý od hanby sklonil hlavu.

„Nie, už mi viac nič nehovor!“ prosíkal Janko. „Áno, viem, neposlúchal som, aj ocko mi to vravel. Ale bol som aj dobrý. Mamičke som priniesol kvetinku, keď som sa vonku hral a povedal som jej, že ju ľúbim. A sestričke Zuzke som dal štyri bozky: na čelo, na líčko, na noštek a na ústa. S ockom sme si povedali, že sestričku upusinkujeme.“

„To bolo veľmi milé,“ pousmial sa anjel.

Janko sa trochu upokojil a anjel pokračoval: „Pamätáš si, ako si sa s ockom hojdal na hojdačke-prevažovačke? Posadil si sa na jej koniec a druhý ostal vo vzduchu. Potom prišiel ocko a sadol si na druhú stranu. Keďže je oveľa ťažší ako ty, prevážil ťa a ty si zostal vo vzduchu. A tak je to aj s našimi dobrými skutkami a hriechmi. Ak urobíš niečo dobré, je to tak, ako keď si sadneš na tú hojdačku. Ale keď vykonáš niečo zlé, tak to má väčšiu váhu ako všetko dobré. Jeden jediný hriech preváži všetko dobré a začieni tvoje srdiečko.“

Janko ostal prekvapený. Vôbec tomu nerozumel.

„A aké srdiečka teda majú deti?“ nadočkavo sa spýtal anjela.

„Každé bábätko sa narodí s čistým bielym srdiečkom, ktoré má priesračné okienka a cez ne môže vidieť Pána Ježiša. Ale ak deti neposlúchajú, tak sa im tie okienka zašpinia, srdiečko sa začierni a Pána Ježiša už nevidia. Ale on klope na tie okienka a ak ho poprosíš, tak ti ich umyje, srdiečko ti operie a budeš ho mať zase biele.“

Janko si spomenul, ako nedávno na dvore spadol do blata a veľmi si zaľúľal nohavice. Boli čierne ako uhoľ. Mamička ho vyhrešila, že vyzerá skoro ako prasiatko. Ale potom mu ich oprala a opäť boli biele ako sneh.

Počúval anjela a predstavoval si práčku na srdiečka. Veľmi zatúžil byť čistý.

„Chcem mať biele srdiečko!“ odhodlane povedal anjelovi.

„Biele srdiečko majú len tí, ktorí sú zapísaní v Knihe života. Len tí sa dostanú do neba,“ poučil ho anjel.

„Čo je to Kniha života?“ nadočkavo sa opýtal Janko, ale vtom sa mu anjel začal nejako strácať. Namiesto odpovede začul mamičkin hlas:

„Janko, vstávaj, už je veľa hodín!“

Chlapec by sa ešte rád rozprával s anjelom, ale už sa úplne prebral.

„Mami, povedz mi, čo je Kniha života?“

„Kde si o nej počul?“ začudovala sa mama.

„Anjel mi vysvetlil, že za nebeskú bránu sa dostanú len tí, ktorí sú v nej zapísaní.“

Mamička chvíľu váhala, či sa naozaj s Jankom zhováral anjel

a potom pokračovala: „Tých, ktorí prijmú Pána Ježiša do svojho srdiečka, zapíšu v nebi do Knihy života.“

Ó, ako veľmi po tom Janko zatúžil. A tak sa spolu s mamičkou modlili:

„Pane Ježišu, odpusť mi, že som neposlúchal. Umy moje čierne srdiečko tak, aby bolo biele. Vstúp do môjho srdiečka a buď môj najlepší priateľ. Prosím, zapíš moje meno do Knihy života.“

Janka zaplavil zvláštny hlboký pokoj a radosť. Vrhol sa mamičke do náručia.

„Teraz by ma za nebeskú bránu určite pustili,“ pomyslel si.

3. Ako byť stále biely ako sneh

nes sa doma všetci tešia, pretože Jankova sestrička Zuzka má narodeniny. Mamička upiekla tortu a do špajze pre ňu schovala veľkú čokoládu. Janko si všimol, ako ju tam dávala, ale mamička ho upozornila, že ju nesmie zjesť, lebo to je darček pre jeho sestričku.

O pár minút sa však ocitol v kuchyni sám. Dvere do špajze ho neskutočne priťahovali. Na čokoládu, ktorú tam mamička odložila, sa mu začali zbiehať sliny. Čosi mu vravelo, aby to nerobil, no vzápätí mu napadlo, že sa hádam na neho nikto nenahnevá, ak si z nej len trošku odhryzne. Rýchlo vošiel do špajze, obzrel sa, či ho niekto nevidí a vyšplhal sa na stoličku. Po chvíli našiel vytúženú čokoládu, opatrne ju rozbalil a ochutnal. Tá ale bola výborná! Lahodná, mliečna a dokonca s orieškami. Tak veľmi mu zachutila, že si ešte dvakrát poriadne odhryzol. Ihneď pocítil, že to nemal urobiť, ale čo už teraz? Veľa tam nezostalo, a tak zvyšok čokolády uchmatol a vo svojej izbičke dojedol. V ústach ešte stále cítil sladkú chuť, no čosi ho začalo trápiť.

„A čo keď na to prídu?“

Aj by sa priznal, ale bál sa, a tak radšej nič nepovedal. Počas rozbaľovania darčiekov bol smutný a najradšej by kamsi utiekol, ale nedalo sa. Potom mamička zamierila do špajze a dlho čosi hľadala.

„Janko, ty si ju zjedol?“ pozrela na neho vyčítavo.

„Ne-ne-nezjedol!“ bránil sa ustráchané Janko a celý očervenel. Mamička však prišla k nemu bližšie, pozrela sa mu na ruky a tie boli ešte celé od čokolády. Veľavravne sa pozrela na otecka, ktorý Janka ihneď odvedol do jeho izbičky.

Janko vedel, že je zle. Zakričal: „Nie, nie, nechcem dostať po zadku!“

Ale ocko sa naňho pozrel prísny pohľadom a vysvetlil mu: „To sa teda nerobí. A keď si ju zjedol, mal si prísť za nami a priznať sa. A nie ešte aj klamať mamičke!“

Dal mu niekoľkokrát varechou po zadku a odišiel do kuchyne. Janko tam ostal sám a rozplakal sa. Už ho ani neštípai

zadok, ale bolo mu veľmi ľúto, čo urobil sestričke. Rozmýšľal o tom, či bude Pán Ježiš aj naďalej jeho kamarátom.

Vzlykajúc zavolať: „Chcem sa modliť!“

Dvere sa otvorili. Opäť vošiel ocko, stále s rovnako vážnym pohľadom, ale zdalo sa, že je rád, že ho Janko zavolať. A tak sa začali spolu modliť, aby ho Pán Ježiš očistil. Jankovi ešte stále tiekli slzičky ako také malé potôčiky, ale už vedel, že mu Pán Ježiš odpustil a že je zase biely ako sneh. Ocko si ho privinul na hrud', a to ho ešte viac upokojilo. Potom všetkých doma poprosil, aby mu odpustili. Ó, ako sa mu ulavilo, keď ho mamička pobožkala a odľahlo mu, lebo aj sestrička mu podala ruku.

Ocko potom povedal: „Janko bol náš vinník, lebo zjedol čokoládu, ktorá mu nepatrila. My sme mu však odpustili, a preto aj nám Pán Boh odpustí naše hriechy.“

4. Lietajúci balón

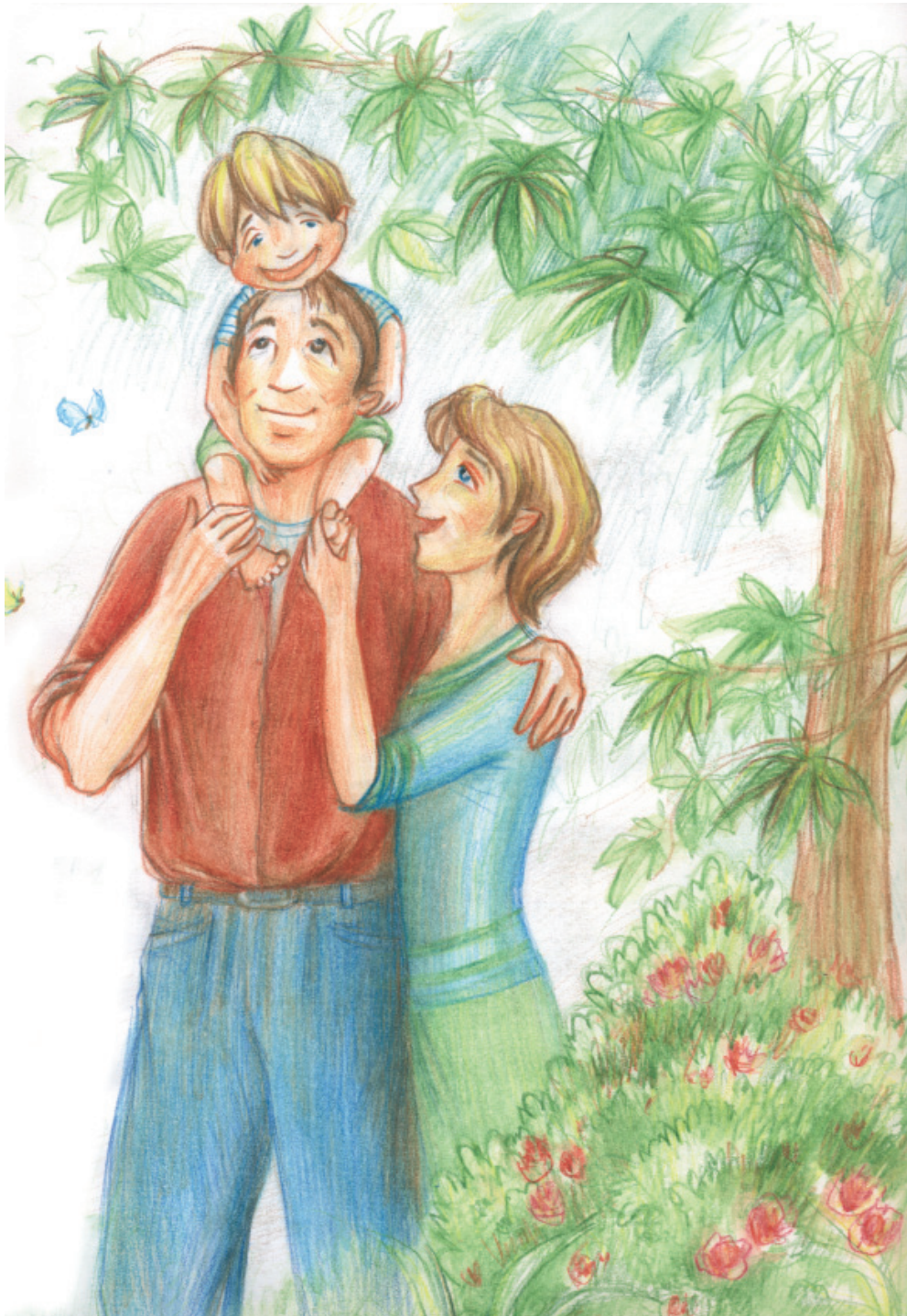
d toho dňa bol Janko Orišek „posluškom“. Posluškovia sú také deti, ktoré poslúchajú rodičov na prvé slovo. Neposluškovia poslúchajú iba na varechu.

Janko rástol a snažil sa robiť rodičom radosť. Ak aj občas niečo vyparatil, ako býva u chlapcov zvykom, nezabudol vždy poprosiť Pána Ježiša, aby mu odpustil.

Dnes sa obzvlášť snažil poslúchať, lebo neďaleko ich domčeka zostali stáť autá s maringotkami. Janko hneď tušil, kto prišiel.

„Ide sa na kolotoče!“ zahlásil ocko. Janko od radosti vyskočil a vychystal sa ako prvý. Do ruksaku, v ktorom mal vždy detskú Bibliu a baterku, si pribalil zopár orieškov a plyšového ježka. Bol jeden z tých posledných krásnych letných dní, kedy vyrazila na prechádzku nejedna rodinka.

Pri kolotočoch boli rozložené všelijaké stánky. Ponúkali tam lokše, pukance a všade rozvoniavalo pečené mäsko. Ľudia sa tlačili jeden cez druhého. Janko si všimol, že sú tam aj hračky a okamžite ho zaujal predavač s balónmi. A už aj prosil ocka o jeden, samozrejme chcel ten úplne najväčší. Ocko najskôr nesúhlasil, ale keď ho Janko tak veľmi prosil, nakoniec privolil. Predavač ho naplnil héliom a podal mu ho. A potom sa už predierali zástupom zvedavcov. Vraj rozložili nejaký úplne

nový kolotoč, aký tu doteraz nikdy nestál. Všetky deti si ho chceli vyskúšať. V tej tlačnici niekto zrazu Janka postrčil a balón mu uletel.

Vietor ho odfúkol a Janko ho začal naháňať. Ten balón predsa nemôže stratiť! Úplne zabudol na rodičov a čoraz viac sa od nich vzdaloval. Vánok zatlačil balón trochu k zemi a zdalo sa, že ho Janko už-už chytí. No potom akoby sa vietor s balónom chcel hrať a Jankovi uletel tesne pred nosom. Janko sa zastavil celý zadychčaný kdesi za mestom. Vedel, že by sa mal hneď vrátiť, no nechcel prísť o balón. Vtom si všimol, ako sa balón zachytil na neďalekom strome. Vietor dul ešte silnejšie, mával konármi a svišťal ako opreteký.

„Konečne ťa mám!“ povedal si Janko a vyliezol na strom ako veverička. Uvoľnil balón a priviazal si ho na ruku. Vtom sa však spustila riadna víchrica a vietor akoby chcel všetkým ukázať, že je najsilnejší na svete. Janka nadvihlo a na svoje prekvapenie letel. Zlakol sa, kričal o pomoc, ale v tom vetrisku ho nikto nepočul.

Balón ho preniesol ponad blízku rieku. Keď boli na druhom brehu, vietor ustal a Janko pristál na mäkučkej tráve.

5. Mravček Hrajko

„amiíí, ociíí!“ volal z celej sily Janko, keď sa ocitol na brehu. Jeho hlas však cez rieku nebolo počuť. Rozmýšľal, ako sa dostane na druhú stranu, ale keď sa pozrel na vodu, vlny sa jašili a akoby sa mu posmievali:

„Cez nás na druhú stranu tak ľahko neprejdeš!“

Zrazu sa pri ňom objavil mravec. „To ty tu tak vykrikuješ? Čo sa ti stalo?“

Janko sa zľakol, pretože takého obrovského chrobáka nikdy v živote nevidel. Siahal mu skoro po pás. Navyše sa začudoval, že mravec hovorí ľudskou rečou. Jedna vec ho však predsa potešila: konečne niekoho stretol.

„Ako sa voláš?“ nesmelo sa opýtal mravca.

„Volám sa Hrajko. Som najväčší mravec na svete, hoci chodím len do prvej triedy, no pretože sa stále hrám, hovoria mi Hrajko.“

Aby to dokázal, ešte viac sa vzpriamil, postavil sa na špičky a takto bol Jankovi až po pupok. „A ty si kto?“

„Som Janko Orišek. Odniesol ma balón a potrebujem sa rýchlo dostať cez rieku ku kolotočom za ockom a mamičkou!“

„Ale na druhej strane žiaden kolotoč nie je. Ty si predsa v rozprávkovej krajine!“

„To nie je možné! Musím sa dostať na druhú stranu.“

„To by som ti neodporúčal! Vieš vôbec, čo tam na teba číha? Cez rieku sa nikto nedostane, lebo v nej pláva veľká zlá ryba. Volajú ju Zloryba,“ poučil ho mravček a odišiel preč.

Janko sa rozplakal. „Prečo som len išiel za tým balónom? Mal som sa radšej držať ockovej ruky. Ako sa teraz dostanem domov?“

Znova sa pustil do plaču, no potom sa upokojil. Spomenul si na Pána Ježiša a tak ho poprosil, aby mu odpustil a pomohol mu. Zrazu sa mu zdalo, že počuje niekoho volať o pomoc. Stíchol a vybral sa za prichádzajúcim hlasom. Na veľké prekvapenie zistil, že je to Hrajko.

„Pomóóc, pomóóc!“

Janko podišiel bližšie. Našiel ho v jame, ktorú tam niekto vykopal. Pristúpil bližšie, aby mu pomohol, ale mravček bol veru hlboko.

„Čo sa dá robiť?“ snažil sa vyhútať nejaký záchranný plán. Spomenul si, ako raz ockovi spadla do studne krhla. Zobral hokejku, zachytil ňou krhlu, a tak ju vytiahol. Lenže tu žiadna hokejka nebola. Poobzeral sa dookola.

„Aha, tamtie steblá trávy sú väčšie a pevnejšie ako ostatné a dokonca sú zakrivené ako hokejka.“

Janko jedno z nich odtrhol a sklonil sa k mravčekovi. Veru, bolo to nebezpečné. Veľa nechýbalo a mohol do jamy spadnúť tiež. Ale láska, ktorú zrazu pocítil k mravčekovi, bola väčšia ako akýkoľvek strach.

Mravček sa potešil. Chytil sa stebľa a Janko ho pomaly ťahal von. Zo začiatku to išlo ľahko, Janko mal dosť sily, ale keď už bol Hrajko takmer vonku, Janko nevládal. Veď bol taký slabý a

len oriešky, ale viac mäsa, zeleniny i ovocia. Neskoro! Jediné, čo mohol teraz urobiť, bolo modliť sa.

„Pane Ježišu, prosím, pomôž mi vytiahnuť mravčeka!”

Razom ho naplnila nová sila a šikovne ho vytiahol. Hrajko bol šťastný ako blcha. Poskakujúc od radosti začal Jankovi ďakovať.

„Poďakuj sa Pánu Ježišovi,” zastavil ho Janko. „To On ti pomohol. Ja by som ťa nevládal vytiahnuť. On môže byť tvojím

najlepším kamarátom, ak ho prijmeš do svojho srdiečka. Vieš, Pán Ježiš Ťa ľúbi.”

„Viem, že miluje všetkých, veď ja chodím v nedeľu na bohoslužby. Rodičia ma tam vodia, hoci keby sa dalo, radšej by som zostal doma a hral sa. Zdá sa mi, že zo mňa Pán Boh veľkú radosť nemá,” odvetil mravček.

„Bohu nevadí, ak sa chceš hrať. Túži sa však hrať spolu s tebou,” pokračoval Janko.

Mravčeka Hrajka to prekvapilo. Nikdy také niečo nepočul. Chcel sa Jankovi nejako odvdáčiť, a tak mu slúbil, že mu pomôže vyrobiť loďku, aby sa ešte pred zotmením dostal na druhú stranu rieky.

6. Stretnutie so Zlorybou

Janko s Hrajkom vymysleli plán, ako sa dostanú cez rieku. Mravček kdesi čítal, ako sa robia plachetnice, a tak navrhol, že urobí loďku z orechovej škrupinky. Janko zistil, že sa do nej zmestí. Vôbec mu to nešlo do hlavy. Začínal naozaj veriť Hrajkovi, že je v rozprávkovej krajine.

Z myšlienok ho vytrhol mravček, ktorý práve našiel zahodené špáradlo. Z neho si urobili stožiar. Zo šnúrok od topánok urobili laná, ktorými zdvihli plachtu, vyrobenú z javorového listu. Veslá si spravili z drievka, odrazili sa od brehu a plavba sa mohla začať.

Slniečko nesmelo vykúkať spoza mrakov a zdalo sa, že aj vietor už konečne zmúdreľ. Vlny sa už prestali blázniť a začali orechovú škrupinku jemne hojdať. Janko si spomenul, ako sa rád hojdať na ihrisku, ale teraz v loďke to bolo oveľa lepšie. Aj malé rybičky sa potešili novým cestovateľom. Janko urobil z chlebička malé guľičky a hodil im ich do vody. Rybky chlebiček vďačne zhltnú a za odmenu skákali tak vysoko, akoby chceli vyskočiť priamo do samého neba.

Po chvíli sa vietor opäť zobudil a prífúkol nad rieku veľké čierne mraky, ktoré slniečko schovali. Ani sa nenazdali a už začali padať do loďky prvé kvapky dažďa.

Mravček znervóznel a začal sa báť: „To je náš koniec! Určite sa tu utopíme!”

Oriešok ho len upokojoval: „Neboj sa, len ver!”

Vlny sa začali hrozivo dvíhať a ukazovať svoje veľké svaly. Janko sa s námahou držal jednou rukou lode a druhou ťahal za laná, aby im vietor neodfúkol plachtu. Mravček zatiaľ všetkými silami vyberal vodu z loďky. Dážď silnel. Hromy a blesky sa začali predvádzať. Teraz sa bál už aj Janko. Celkom zabudol, ako Pán Ježiš utíšil búrku na mori a ako chodil s Petrom po vode. Jeho viera bola teraz menšia ako orechová

škrupinka. Čím viac sa strachoval, tým viac mu ubúdala sila. Nevedel plávať a nohy mal už po kolená vo vode.

„Už asi nikdy neuvidím mamičku,” pomyslel si.

Zrazu ich schmatla veľká vlna a vyhodila z loďky.

„Mal som lepšie očka počúvať, keď ma učil plávať. Vtedy som iba šantil s kolesom vo vode a teraz neviem plávať!” napadlo mu v sekunde.

Na um mu prišiel i slepý Bartimeus, ktorý tak silno kričal, že sa Pán Ježiš musel pri ňom zastaviť. A tak aj on z posledných síl zakričal tak silno, že to prehlušilo celú búrku: „Pane Ježišu, zachráň ma!”

Potom už len videl, ako sa pred ním vznášajú bublinky. Nevládal dýchať. Zrazu sa pred ním objavila Zloryba. Otvorila svoje veľké ústa a prehltila ho. Janka prúd vody preniesol celou rybou až zakotvil v jej bruchu. Tam už voda nebola, iba strašná tma. Zasvietil si baterkou a zbadal mravčeka Hrajka. Ako veľmi sa potešil! Aspoň tu nie je sám. No mravček mal v očiach slzy a hneď sypal výčitky:

„To sme teda pekne dopadli! Prečo som len s tebou išiel? Ako sa teraz dostaneme von?”

„Stop! Neplač!” zastavil ho Janko. V mysli sa mu vybavilo, ako sa rád doma hrával s dopravnou značkou STOP. Keď doma pištekoval, tak mu ocko ukázal túto značku a znamenalo to, že má okamžite prestať plakať. Janko sa postavil, chytil Hrajka za ruku a uistil ho: „Neboj sa, nájdeme cestu von.”

V rybe narážali na každom kroku na samé križovatky. Janko s mravčekom blúdili dlhými zakrivenými chodbami. Hrajko sa stále sťažoval a takmer sa v rybe stratil. Čoskoro sa však

opäť našli. Trmácali sa tam už hodnú chvíľu, triasli sa od zimy ako osiky, no Janko neprestal veriť, že sa nejako zachráni. V Zlorybe si Janko spomenul na príbeh zo Svätého písma o Jonášovi, ktorý bol tiež v bruchu veľryby.

„Dorazíme tak akurát niekde do chvosta!“ neveriacky krútil hlavou Hrajko.

„Ty si ako Tomáš, ten učeník, ktorý stále len pochyboval,“ napomínal ho Janko.

„Hapčííí!“ kýchol si Hrajko.

Jankovi to prišlo veľmi smiešne.

„Nesmej sa mi!“ urazene povedal mravček.

„Počkaj, práve mi niečo napadlo. Vieš, ako sa odtiaľto dostaneme? Musíme Zlorybu poštekliť na takom mieste, aby si kýchla.“

„To je super nápad! Vyletíme von a budeme na čerstvom vzduchu!“ zvolal radostne mravček.

„Hľadajte a nájdete!“ vyhrkli obaja naraz a už aj sa pustili do hľadania. Po dlhom bádaní sa začali domnievať, že našli to správne miesto. Skúsili rybu poštekliť – a fungovalo to! Otvorila svoje veľké ústa, kýchla si a Janko s mravčekom s krikom vyleteli von. Našťastie dopadli priamo na breh. Zloryba na nich iba vycerila zuby, ale ublížiť im už nemohla. Vyskakovali od radosti a z vďaky začali spievať:

„Kto je Pánom džungle? Kto Pánom morí, kto je Pánom vesmíru, džungle i vody? Poviem vám to: J–e–ž–i–š...”

Čím dlhšie to mravček spieval, tým viac si uvedomoval, že aj on potrebuje pozvať Pána Ježiša do svojho srdiečka. Opýtal sa teda Janka, ako sa to robí a potom sa spolu modlili. Mravček hneď pocítil, akoby mu zo srdca spadol ťažký balvan. Zdalo sa mu, že je ľahší ako pierko. Celý bez seba poskakoval a pritom si pospevoval.

7. O medvedovi a líške

Janko sa rozhliadol. Vedel, že je v akejsi zvláštnej krajine, no predsa na obzore hľadal svoje mestečko. Márne, široko-ďaleko nebolo nič, čo by ho aspoň trochu pripomínalo. Uvedomoval si, že počas putovania bruchom Zloryby, ich voda mohla odniesť ďaleko dolu po rieke.

Slniečko by ich rado čo najdlhšie sprevádzalo, ale čoskoro už muselo zájsť za obzor. Ešte raz sa z celej sily nadvihlo, s láskou sa na nich usmialo a zašlo za hory. Obaja boli takí unavení, že čoskoro zaspali ako drevá.

Až ráno Janko zistil, že nie je doma vo svojej posteli. Slniečko ho štekľilo po tvári a pozývalo k rannej modlitbe.

Mravček Hrajko sa už na Janka nehneval. To, čo s ním prežil, bolo lepšie, ako sedieť pri televízii. Lákali ho aj ďalšie možné dobrodružstvá. Okrem toho si s Jankom čoraz viac rozumel. Bol to veru lepší kamarát než tí ostatní z lesa. Tí niekedy vyslovili aj škaredé slová, ale Janko nikdy, bol mu príkladom. Preto sa rozhodol, že s ním chvíľu zostane a domov sa vráti, až keď odprevadí priateľa k jeho mamičke. Aj Janko sa cítil s mravčekom dobre. Spomenul si, že učenici tiež chodili po svete vo dvojiciach.

Onedlho vošli do hory. Cesta bola zarastená a akási pochmúrna. Prešli okolo starého veľkého duba, ktorý vyzeral

veľmi smutne. Aj konáre mal ovisnuté, akoby ho čosi trápilo. I hríbiky sa pred nimi schovávali. Zdalo sa, že sa ich boja. Vtom okolo nich ako motorka prefrčala líška. Hneď za ňou fujazdil medveď. Nebola to veru hra a Jankovi bolo jasné, že medveď chce líške ublížiť. Keď ju už medveď dolapil, Janko v sebe pozbieral odvahu a zakričal: „Ihneď ju pusti!“

Až sa sám prekvapil, kde sa v ňom zrazu vzala taká veľká smelosť. Medveď pomaly otočil ozrutánsku hlavu. Chvíľu musel hľadať, odkiaľ ten hlas prichádza. Postavil sa na svoje veľké nožiská.

„Kto sa to tu ozýva?“ zareval.

„Ja, Janko Orišok. Chcem ti povedať, že také silné zvieratá ako si ty, by nemali ubližovať slabším. Či si nikdy nepočul o tom, že Pán Ježiš bol najsilnejší zo všetkých, ale nikdy druhým nerobil zle!“

„Ale ty nevieš, čo mi urobila líška. Vymyslela si, že tam na kopci sú čučoriedky, a keď som tam vyšiel, nič som nenašiel, iba sedmokrásy. Z diaľky sa na mňa škerila a vysmievala sa mi,“ obhajoval sa medveď.

„Mal si jej jednu z tých kvetíniek odtrhnúť a priniesť jej ju. Veď Pán Ježiš predsa povedal, že máme milovať aj svojich nepriateľov,“ pohotovo odvetil Janko.

Potom sa otočil k líške a prísne jej dohovárať: „A ty, líška, výmyselníčka, by si sa mu mala hneď ospravedlniť.“

Líška zvesila hlavu a zašomrala: „Tak teda prepáč. Už to viacej neurobím.“

Ale medveďovi sa to stále akosi nepozdávalo: „A kto je ten Pán Ježiš? V Zakliatom lese som predsa pánom ja – medveď Hnevko.“

„Toto že je Zakliaty les?“ čudoval sa zase Janko. „Ale kde je potom moje mesto a kde sú kolotoče?“

Ani medveď, ani líška však o meste a o kolotočoch nikdy nepočuli. A tak si Janko zaumienil, že kým nájde cestu domov, musí im niečo porozprávať o Pánu Ježišovi.

Pre zvieratká to bolo všetko nové. Občas sa k Jankovi pridal i Hrajko a chcel im ukázať, čo všetko už vie. Každému sa veľmi páčili príbehy z Božieho slova a so záujmom ich počúvali. Medveď Hnevko sa začal meniť. Už sa toľko nehneval – len trochu, keď ho muchy a komáre veľmi otravovali a štípali.

Aj líška sa veľmi zmenila. Prestala sa ostatným vysmievat' a ani si toľko nevymýšľala, lebo jej mravček povedal, že klamať sa nemá. Keďže líška bola veľmi múdra, s radosťou sa učila všetky veršičky z detskej Biblie naspamäť. A každému o tom rozprávala. Za krátky čas sa o týchto novinkách dozvedeli aj ostatné zvieratká v Zakliatom lese.

8. Nedel'né bohoslužby v lesíku

anka si zvieratká veľmi obľúbili. Rady ho počúvali a nechceli ho nikam pustiť. Zhromaždilo sa ich tak veľa, že sa hříbiky ponúkli, že budú robiť stoličky. Starý peň sa potešil, že ho Janko môže použiť ako kazateľnicu. Onedlho boli všetky hříbiky obsadené. Jankovi sa trochu zatriasli kolená, keď si uvedomil, že všetky oči sa pozerajú priamo na neho. Sova si ho potichu premeriavala, cvrček si tíško vypiskoval, len hroch sa na neho mračil a stále zíval. Ale mravček, líška, medveď a niekoľko ďalších priateľov ho svojimi pohľadmi povzbudzovali.

Janko otvoril svoju detskú Bibliu a začal kázať. Občas sa síce na chvíľku zastavil, trochu sa i zakoktal, ale zvieratkám to neprekážalo. Iba hroch si stále čosi mrmlal a napokon odišiel preč. Jankovi to bolo ľúto, ale prišlo mu na um, ako aj Pána Ježiša nepočúvali farizeji. To boli takí ľudia, ktorí síce navonok vyzerali pekne, ale vo vnútri sa nechceli zmeniť.

Keď Janko rozprával zvieratkám príbehy, pripadalo im to, že im ich priam kreslí pred očami. Dokončil a všetky ho prosili, že aj ony chcú mať biele srdiečka. Niektoré však všetko nechápali, a tak si Janko povedal, že im to musí vysvetliť.

„Predstavte si, že vám niečo spadne do hlbokkej rieky. Dá sa to ešte vytiahnuť?“

Líška si hneď spomenula, ako jej raz vietor odvial kvetinku do rieky a odvtedy ju už nikdy nevidela.

„Tak je to aj s vašimi hriechmi,“ pokračoval Janko. „Ak ich vyznáte, Pán Boh ich zahodí do takej hlbkej rieky, že ich odtiaľ nikto nemôže vytiahnuť.“ Všetky zvieratká súhlasne prikyvovali.

Sove sa veľmi páčil príbeh o Anne, ktorá sa často modlila a potom bola medzi prvými, ktorí zahliadli Ježiša, keď sa narodil. Jej sa totiž nechcelo chodiť spať, hoci ju mamička veľakrát napomínala. Teraz sa rozhodla, že sa každý večer pomodlí. Tak sa aj stalo. Vždy sa pomodlila *Otče náš* a potom sa ešte chvíľu prihovárala za každé zvieratko. A ako dobre potom spala!

Cvrčkovi sa z Biblie najviac páčilo, ako Pavol so Sílasm v noci spievali Bohu piesne. Veľakrát sa večer cítil sám a jeho

obohraté pesničky sa mu už nechcelo dookola vyhrávať. Odteraz však každý večer celý žiaril od radosti a jeho husličky ožili – akoby sa znova narodili, keď hral Bohu chvály. Až sa ostatní cvrčkovia čudovali, kde sa to naučil.

Hoci medveď nevedel pekne spievať, snažil sa pripojiť k veselej hudobnej kapele.

Janko ho povzbudzoval: „Keď sa tvoj spev dostane do neba, nebeské včielky ho zanesú k Božiemu trónu. Počas svojho letu však upravia všetky falošné tóny a keď to začuje Pán Ježiš, zachutí mu to lepšie ako nebeský med.“

A tak sa medveď za svoj spev prestal hanbiť. Iba sove sa zdalo, že stále spieva falošne, a preto nechcela vedľa neho sedieť. Ale medveď sa nenechal odradiť, ďalej spieval z celého srdca. Bolo mu jedno, čo si sova myslí, veď on nespieval jej, ale Bohu.

Lístočky zo stromov už opadávali a všetkým pripomínali, že sa treba dobre prichystať na zimu. Medveď, ktorý vynikal silou, a v poslednom čase aj ochotou, sa rozhodol, že spolu s ostatnými zvieratkami postaví v lese Boží dom. Poznášal pováľané stromy z celého lesa. Strechu urobili z ihličnatých haluzí, ktoré priniesli bobríci. Líška za pomoci veveričiek všetko krásne upratala a vyzametala. Hríbiky si obliekli nové klobúky a predhánali sa v tom, kto z nich bude môcť ponúknuť svoj klobúčik ako stoličku novým návštevníkom tohto lesného chrámu.

9. Vláčikom do Zaslúbenej zeme

vieratká prichádzali na bohoslužby s radosťou. Odkedy si líška prestala vymýšľať, právom ju volali múdrou, pretože bola bystrá a z Božieho slova sa veľa naučila. Ani medveďa už viac nevolali Hnevko, lebo už nebol namosúrený a hnevlivý. Veru, Božie slovo sa šírilo cez neprebádané húštiny, najrozsiahlejšie stráne a najhlbšie doliny až do posledných končín tejto zvláštnej krajiny.

Jedného dňa prišla nečakane do Zakliateho lesa zlá správa. Vraj sa sem chystá veľký drak, ktorý má až štyri hlavy a z úst mu šľahajú plamene. Všetky zvieratká sa začali báť. Čím viac o drakovi rozprávali, tým sa im zdal hroznejší. Už ani nemali chuť stretávať sa. Cvrček hrával len kedy-tedy a tak trochu clivo, líške stále niečo prekážalo.

Janko bol z toho veľmi smutný. Navyše ho trápilo, že už aj medveď vyhlásil, že je s nimi zle, lebo ich určite ten zlý drak premôže. Keď mravček Hrajko začal lamentovať a bedákať za svojimi preliezkami, ktoré si ešte doma vyrobil zo stebielok, padol Janko na kolená a úpenlivo sa modlil. Nerozumel, čo sa to deje a pýtal sa Pána Ježiša, čo má robiť.

Napokon zmorený a unavený zaspal. Snívalo sa mu, že čakal na stanici a zastavil pri ňom vlak. Lokomotíva bola celá červená ako zrelá jahoda a pôsobila vznešene. Jankovu

pozornosť upútalo zvláštne zariadenie. Bol to motor, ten Janka veľmi zaujímal. Podišiel bližšie, aby si ho poriadne prezrel. S údivom zistil, že nefunguje ani na benzín, ba ani na naftu. Ale modlitby a spev cestujúcich sa ako para vznášali do stropu, kde sa zachytávali v akomsi potrubí. Táto modlitebná para potom lokomotívu poháňala.

Jankovi sa zdali nejaké zvláštne aj brzdy. Všimol si, že ak niekto vo vlaku vyslovil meno Božie nadarmo alebo ak ktosi táral hlúposti, slová sa prepadli cez podlahu, premenili sa na zvláštny prášok a ten so škripotom brzdil kolesá. Takých slov však bolo málo, a preto sa kolesá blyštali od nebeského oleja, ktorým boli namazané. Na tom vlaku ho priťahovalo všetko, a tak sa rozbehol k okienku, aby si čím skôr kúpil lístok.

Sedel tam niekto, kto mu bol povedomý. Záhadný muž ho poučil, že sa neplatí peniazmi, stačí vraj povedať svoje meno.

„Volám sa Janko Orišok.“

Zatiaľ čo muž hľadal jeho meno v akejsi veľkej knihe, Janko rozmýšľal, kde ju už videl. Spomenul si práve vo chvíli, keď ho v nej anjel našiel.

„Veď je to Kniha života, ktorú som videl pri nebeskej bráne!“

Vtom spoznal aj anjela. Ten sa na neho usmial a daroval mu lístok. Janko sa ho ešte stihol opýtať, kam ten vlak ide.

„Do Zaslúbenej zeme!“ nadšene mu odpovedal anjel.

Janko sa potešil, pretože o tej krajine už veľa počul. Vždy si predstavoval, ako tam v potôčikoch tečie mlieko a v dierach stromov je plno medu. Raz v nedeľu o tom rozprával v lesnom Božom dome a medvedovi až slinky tiekli. Maco sa vtedy hneď po bohoslužbe ponáhlal domov, aby si zajedol trochu sladkého medíku.

Janko nastúpil do vlaku. Všimol si, že vagóny sú pekne zapojené, akoby sa držali za ruky. A naozaj, čím sa mali deti radšej, tým pevnejšie sa vagóniky k sebe tísli. Ale keď sa hašterili a robili si napriek, vagóniky sa len-len že nerozpojili. Niektoré z nich mali v strede aj harmoniku. Tá potom v zákrutách namiesto škripania zaspievala krásnu nebeskú pieseň. Všade bolo plno neznámych detí, no našiel medzi nimi aj niektorých starých kamarátov.

Prešli niekoľko staníc a Janko si všimol veci, ktoré sa mu vôbec nepáčili. Niektorí cestujúci hrali karty, ďalší strašidelné hry na počítači a iní na seba dokonca strieľali detskými pištoľami. Dievčatá mali pred sebou zrkadielka a boli tak veľmi namaľované, že to vôbec nebolo pekné. Iné si lakovali nechty a farbili vlasy. Prekvapilo ho, koľko detí sa pred jedlom nemodlilo, ani nespievalo.

„Určite ich to nikto nenaučil,“ pomyslel si Janko.

Ďalší mu zas ani neodzdravili, iba sa navzájom pod stolom kopali a rozprávali všelijaké hlúposti. Len málo detí si čítalo detskú Bibliu, ale aj tie čoraz viac poškúľovali po zlých hračkách. Vtedy Janka zaujalo, ako ten zvláštny prášok brzdil kolesá, ktoré potom neznesiteľne škrípali. No bolo tam toľko hluku, že to deti ani nepočuli.

Janko prešiel aj inými vagónikmi, ale všade to bolo podobné. Ocitol sa až pri lokomotíve, pred sebou mal modlitebný motor. Motor mlel z posledného a zúfalo prosil o modlitby. Janko hneď pokľakol a začal sa prihovárať. Po chvíli uprel zrak na dvere lokomotívy a pocítil neodolateľnú túžbu vstúpiť dnu.

Otvoril ich a zalialo ho úžasné svetlo. Neudržel sa na nohách a jemne dopadol na zem. Ten, kto tam stál, vyzeral ako anjel, ale bol omnoho majestátnejší ako ten, ktorý mu na stanici daroval lístok. Mal dlhé biele rúcho až po päty a na prsiach zlatý pás. Jeho vlasy boli biele ako sneh a oči pripomínali plamene ohňa. Nohy mu žiarili a hlas znel ako vodopád.

„Viem, čo ťa trápi. Aj mne je to veľmi ľúto. Na niektorých staniciach pristúpili chlapci a dievčatá bez lístkov. Doniesli si do vlaku škaredé hračky. Tí ostatní, s bielymi srdiečkami, im nič nepovedali o Pánu Ježišovi a čo je najhoršie, niektorí z nich sa začali správať rovnako.“

„Čo sa teraz stane?“ zdesil sa Janko.

„Vlak príde o chvíľu do konečnej stanice, ktorej okolie pripomína púšť.“

„Púšť?“ nedôverčivo krútil hlavou Janko. „Veď vlak má namierené do Zaslúbenej zeme!“

„To preto, aby sa ukázalo, aké majú cestujúci srdiečka. Všetci vystúpia, ale Zaslúbenú zem uvidia len tí, ktorým zostanú srdiečka biele. Pochytajú sa za ruky a spolu so mnou prejdú do zeme, ktorá oplýva mliekom a medom. Tí, ktorí budú mať čierne srdiečka, začnú reptáť a neuveria, že by za tou púšťou mohla byť Zaslúbená zem. A tak niektorí z nich nasadnú do lokomotívy a prehovorí ostatných váhajúcich, aby sa vrátili naspäť.“

Ako veľmi Janko túžil, aby všetky deti mali lístok. Veď inak nerozoznajú Zaslúbenú zem! Ako tak o tom premýšľal, muž sa mu pozrel priamo do očí.

„Teraz ťa posielam za zlým drakom, ktorý má štyri hlavy,“

povedal pevným hlasom. „Z úst mu šľahajú plamene ohňa, robí veľa zla a klame ľudí. Si ten, kto ho môže poraziť.“

„Prečo mám ísť práve ja? Veď som iba malý Janko Orišek. Ako môžem premôcť veľkého draka?“

„Neboj sa!“ povzbudzoval ho tento zvláštny muž.

Janko si znova všimol jeho oči a musel uznať, že ani jeho milá mamička ich nemá také krásne. Z jeho hlasu cítil naliehavosť, a pritom takú lásku a istotu, že ho všetok strach opustil.

„Nepôjdeš sám. Ja ti pomôžem. Budem stále s tebou. Ak sa spoľahneš na mňa a na to, čo som už urobil na kríži, tak to dokážeš! Keď porazíš draka, nájdeš cestu domov k mamičke a ockovi.“

Vtedy ho Janko spoznal. Veď to bol Pán Ježiš! Kľakol si pred ním na kolená a do očí sa mu tísli slzy.

Začal mu spievať: „*Ježišu, ja ťa milujem, Ježišu, ja ťa milujem, Ježišu, ja ťa milujem, Ježišu...*“

10. Lúčenie s kamarátmi

ankovi sa ešte sníval sen, tíško spieval Pánu Ježišovi na slávu, i keď ten sa mu už pomaly strácal z očí. Zrazu ho niekto ťahal za nohu. „Vstávaj, veď o chvíľu začína naše stretnutie!“

Janko otvoril oči. Okolo neho stáli jeho najbližší: mravček, medveď, líška, sova a cvrček. Vyzerali smutne, ale aj tak prišli v nedeľu na bohoslužbu. Janko ich všetkých tak srdečne vyobjímal, až sa tomu čudovali. Nato im vyrozprával svoj sen. Sú sny, na ktoré je lepšie rýchlo zabudnúť, lebo nič neznamenajú. Ale tento sen bol iný. Keď im hovoril o vláčiku, zvieratká počúvali so zatajeným dychom. Najviac ich zaskočilo, keď im povedal, že ho Pán Ježiš posiela za drakom. Veru nikomu nenapadlo, že by si taký malý Janko mohol poradiť s drakom. Aj sa o Janka trochu báli. Veľmi si ho totiž obľúbili a nechceli ho stratiť. Odkedy sa v Zakliatom lese rozprávalo o drakovi, všetky zvieratká boli ustráchané. Teraz sa však v ich očkách zračila nová nádej. Janko žiaril ako slniečko a bolo na ňom vidieť, že je rozhodnutý popasovať sa s drakom.

Zvesť o dobrodružnej výprave sa rýchlo rozšírila po celom lese. Potom nadišiel čas lúčenia. Najviac plakal mravček Hrajko.

„Neboj sa, čoskoro sa vrátim,“ utešoval ho Janko. „Radšej sa zamňa s ostatnými zvieratkami každý deň modli, lebo ma čaká ťažká úloha.“

Medveď, ktorý nemal vo zvyku prejavovať city, si poutieral slzy. Janko ho pred všetkými poprosil, aby priateľov v ťažkých časoch povzbudzoval. Medveď mu to aj na mieste slávnostne slúbil!

Zvieratká usporiadali peknú rozlúčku.

Vôbec nie smutnú, urobili takú oslavu, že na ňu ešte všetci dlho spomínali a tuším, že až dodnes o nej rozprávajú mláďatkám na dobrú noc.

Keď ho potom zvieratká odprevádzali, starý dub mu mával na rozlúčku svojimi veľkými konármi. Nebol už taký smutný, ako keď sem Janko prišiel. Aj jemu svitla nádej. A hríbiky? Tie sa predbiehali, ktorý z nich sa na Janka krajšie usmeje. Boli vďačné, že sa našiel niekto, kto sa nebojí zlého draka.

11. Tajomná holubička

Janko s odhodlaním vyrazil na cestu. Hoci sa už veľmi tešil domov, vedel, že najprv musí zvíťaziť nad drakom. Veď ho proti nemu poslal sám Pán Ježiš a keďže aj zvieratká sa naňho spoliehali, nemohol ich sklamať.

Cesta mu rýchlo ubiehala, až sa ocitol pri rieke. Nebola síce taká dravá ako tá, v ktorej plávala Zloryba, ale bola taká široká, že Janko nedoviedel ani na druhý breh. Keď premýšľal o tom, ako sa dostane na druhú stranu, všimol si, že na brehu stojí holubička. Ó, aká milá holubička to bola! No bola najmenej dvakrát väčšia ako bývajú holubičky v tom našom svete. Mala už svoje roky a na pozdrav len ticho zašepkala. Oriek si všimol, že ju bolí hrdlo a prišlo mu jej veľmi ľúto.

„Chceš, aby ťa Pán Ježiš uzdravil?“

„Áno. Ale nemám nikoho, kto by sa za mňa modlil.“

„Ja sa za teba rád pomodlím!“ potešil sa Janko a už aj kládol svoje ruky na jej hrdlo. A čuduj sa svete – Pán Ježiš urobil zázrak. Holubička hneď začala hrkútať na Pánovu slávu.

Ako sa tak spolu tešili, k brehu sa priblížila loďka. Vesloval na nej prevozník. Ten im povedal, že na druhú stranu môže vziať len jedného z nich. Holubička sa síce uzdravila, ale predsa len, bola už staručká a veľmi by riskovala, keby chcela doletieť až na druhú stranu.

„A kedy pôjdete druhýkrát?“ opýtal sa Janko.

„Až na jar. Jeseň sa už chýli ku koncu a na dvere klope tuhá zima, kedy sa už nedá prevážať.“

Janko sa na chvíľu zamyslel. Je síce pravda, že holubička bola pri brehu prvá, ale on má také dôležité poslanie. Nemôže predsa čakať až do jari. Už sa chystal spýtať, či by mohla radšej počkať ona, no vtom počul vo svojom srdiečku jemný, tichý hlas: „Pusť na loď holubičku!“

Jankovi hneď napadlo, ako raz v autobuse pustil sadnúť si jednu starú babičku. Tak dobre sa potom cítil. Pevne sa teda rozhodol, že na loďku pustí holubičku a ostatné nechá v Božích rukách.

„Milá holubička, rýchlo nastupuj, lebo začína pofukovať studený vietor.“

„Ale ako sa ty dostaneš na druhú stranu?“ robila si starosti.

„O mňa sa neboj! Pán Ježiš mi slúbil, že bude vždy so mnou. Určite sa o mňa postará.“

Holubička sa mu poďakovala a keď mu na rozlúčku kývala, zrazu povedala:

„Tam hore, nad brehom rieky, je jaskyňa. Nájdeš tam tri poklady. Tadiaľ vedie cesta za drakom.“

Janko sa začudoval, pretože jej o drakovi nepovedal ani slovko.

„To jej musel povedať Svätý Duch, odkiaľ by to inak vedela?“ rozmýšľal. Ako dobre urobil, že ju pustil na loдку. Keby sa vydal cez rieku on, nedozvedel by sa túto vzácnu správu a draka by na druhom brehu nenašiel.

12. Tri poklady

Janko pomaly stúpал hore kopcom k jaskyni. Zrazu počul za sebou šuchot. Rýchlo sa otočil a takmer neveril vlastným očiam.

„Hrajko, čo tu robíš?“

„Musím ti pomôcť poraziť draka!“ dôležito vyhlásil mravček a snažil sa pritom vyzerat' čo najnebojácnejšie.

Pravdou však je, že prišiel najmä preto, lebo mu Janko veľmi chýbal. Hrajko sa chvastal, že chodil na krúžok bojového umenia a pôsobivo predvádzal svoje triky. Janko ho musel krotiť, veď proti drakovi nebudú môcť bojovať svojou silou a kadejaké zápasnícke ťahy by im boli iba na príťaž.

Vchod do jaskyne pripomínal tunel. Janko mal tunely veľmi rád, len by v nich muselo byť svetlo. Baterka! Tá by im teraz pomohla. Lenže tá jeho zostala niekde v bruchu Zloryby. Ako si teraz posvietia na cestu?

Opatrne vošli dnu. Bola tam taká tma, že by sa dala krájať. Mravček sa držal Janka ako kliešť a stále sa ho pýtal, či tej holubičke rozumel dobre. Janko si bol istý, a snažil sa ho upokojiť. Pripomenul si, ako raz išli s ockom na návštevu hore schodmi až na desiate poschodie paneláka, keď zrazu vypli elektrický prúd. Ocko ho v tej tme držal pevne za ruku a pritom si spievali pesničku, ktorá mu aj teraz zišla na um:

„Oheň zapálil si vo mne, v mojom srdci vrie, zachránil si ma od hriechu a môj duch žije...”

Je zvláštne, že keď Janko začal spievať, vôbec sa nebál, hoci nevidel ani na krok. Ďalej Pána chválil, a vtom uvidel svoje srdiečko. Vždy veril, že ho má biele, ale nikdy ho nevidel. Bolo také čistučké ako priehľadný potôčik. Žiarilo ako malé slniečko, až osvietilo celú jaskyňu. To vám teda bola parádna jaskyňa. Janko nikdy tolko krásy nevidel. Zhora viseli zlaté cencúle a cestička pod nohami bola z krásnych ligotavých diamantov.

Janko si pomyslel: „Určite som našiel poklad! Ale ktoré diamanty si mám zobrať? Všetky sa na mňa tak zvláštne usmievajú.”

Mravček sa od šťastia takmer celkom pobláznil a niesol si takú kopu drahokamov, že ho za ňou nebolo ani vidieť. Aj Janko si už chcel tie najväčšie a najjagavejšie dať do vrečka, no zrazu sa o niečo potkol. Postavil sa a s prekvapením hľadel na tri šedé kamene.

„Čo tu robia také bežné okružliaky medzi toľkými nádhernými diamantmi?“

Vtedy mu zišlo na um, ako Pán Ježiš nechal všetku svoju slávu a krásu v nebi, aby sa stal obyčajným človekom. A keď visel na kríži, vôbec nepripomínal vzácny drahokam. Čím dlhšie hľadel Janko na tie kamene, tým viac túžil zobrať si ich do ruky.

„Nech ťa ani nenapadne zobrať si ich!“ vytušil jeho úmysel Hrajko. „Nebud' hlúpy. Zober si radšej tento veľký šperk. Neskôr ho môžeš predať a budeš si môcť kúpiť všetky hračky na svete!“ sníval ďalej mravček.

Na chvíľu sa opäť zamyslel aj Janko. V poslednom čase sa hral iba so svojím plyšovým ježkom. Vždy sa mu zdalo, že jeho kamaráti majú lepšie hračky ako on. Keď raz bol s mamičkou v obchode, videl tam toľko hračiek, že si chcel každú z nich zobrať domov. Teraz si mohol vziať diamant, za ktorý by si kúpil celé hračkárstvo. Už si aj predstavoval, že bude mať najviac autíčiek zo všetkých detí.

Zrazu si Janko spomenul, ako diabol núkal aj Pánu Ježišovi všetky bohatstvá sveta. Razom sa spamätal. Začal tušiť, že toto je podobné pokušenie. Ešte raz si pohľadom premeral všetky diamanty, ale nakoniec mu pohľad skĺzol na tie tri šedé kamene. A tu mu svitlo.

Určite to budú tie tri poklady, o ktorých sa zmienila holubička! Janko nabral istotu, uložil si ich do ruksaku a pokračoval v ceste.

Nakoniec sa mu podarilo presvedčiť aj mravčeka, aby tie diamanty nechal tam. Vzápätí začali do jaskyne presvitať prvé

slnečné lúče a Hrajko sa hneď rozveselil. Keď opúšťali jaskyňu, slniečko ich svojimi lúčmi výdatne zahrialo. Akoby ich chcelo vyobjímať za to, že si vybrali správne.

Janko s mravčekom mali za sebou dlhú cestu a riadne vyhladli, a tak si z ruksaka vybrali trochu orieškov. Ako ich lúskali, Hrajko si všimol, že kamene sú puknuté.

„Že som sa ja nechal nahovoriť. Už zo mňa mohol byť boháč! Spomedzi tolkej krásy si vyberieme šedé kamene a k tomu ešte aj puknuté!“ horekoval mravček a stále nechápal, že to najdrahšie a najvzácnejšie je často odeté v jednoduchosti. Veď aj Pán Ježiš sa narodil v maštali, na sene, medzi kravičkami a ovečkami, a nie v paláci. A pritom bol Kráľ kráľov! Bol ten najušľachtilejší drahokam a koľkí ho prehliadli.

Pri skúmaní štrbinky Janko zistil, že tie kamene sa dajú otvoriť ako nejaká škatuľka. So zatajeným dychom otvoril prvý kameň a tam našiel odkaz:

„Kto chce premôcť draka, musí prejsť cez Čokoládovú krajinu a nesmie sa v nej rukami ničoho dotknúť.“

Odkryl druhý a tam bolo napísané:

„Kto chce premôcť draka, musí prejsť cez Pištekovu a nesmie sa sťažovať.“

Rozlomil tretí a prečítal:

„Kto chce premôcť draka, musí prejsť Krajinou zakázaných hračiek a byť statočný.“

Keď sa Janko zoznámil s posolstvom, pochopil, akú veľkú cenu majú tieto obyčajné šedé kamene. Aká úžasná múdrosť sa v nich skrývala a aký dobrý je Pán Boh, že mu zjavil svoje tajomstvo!

13. Čokoládová krajina

Janko s Hrajkom si veselo poskakovali a vypiskovali známe pesničky. Akurát mravček Janka neustále presviedčal, že tie šedé kamene vlastne chcel zdvihnúť prvý. Hneď na prvý pohľad vraj na nich videl niečo zvláštne. Jankovi to bolo trochu smiešne, ale nechcel Hrajkovi pokaziť náladu, veď sa už konečne rozveselil. Zrazu pocítili veľmi známu vôňu.

„Tu niekde musia variť čokoládu!“ zvolal Janko.

Hoci nikde žiadnu továreň nevideli, vôňa bola čoraz silnejšia, až sa im obidvom začali aj zbiehať slinky. Ó, ako dlho už žiadnu čokoládu nejedli! Hrajko bol taký zvedavý, že predbehol aj Janka. Náhle zbadal veľký hnedý kameň. Stúpil naň, ale ten bol taký mäkučký, že sa doň po kolená zaboril. Zajasal, lebo si uvedomil, že kameň je z ozajstnej čokolády.

O chvíľu našli aj ďalšie podobné kamene, ba dokonca v malom potôčiku tiekla aj čokoládová poleva. Bez pochyb sa nachádzali v skutočnej Čokoládovej krajine. Namiesto kvetínok vytrčali z trávy cukríky. Boli tam aj zvláštne stromy, o akých sa Jankovi ani nesnívalo. Na jedných namiesto jabĺčok rástli keksíky a kríky mali okrem lístočkov aj žuvačky.

Najskôr sa Jankovi táto krajina páčila, ale čoskoro si uvedomil, že je akási čudná. Všetky zvieratká boli totiž celé

stuhnuté v čokoláde, a preto sa nemohli ani pohnúť. Ani vtáčiky z perníka nemohli čvrikať na Božiu slávu, iba sa nemo prizerali. Všetko tam bolo akési mŕtve.

V diaľke zbadal veľký orech a keď k nemu prišiel, onemel od úžasu. Celý strom bol z orieškovej čokolády, ktorú tak veľmi ľúbil. Korunu mal košatú a konáre sa kľukatili doľava i doprava, tak ako sa vlní had. Čím dlhšie sa na ten strom pozerál, tým sa mu zdal krajší a viac a viac po

ňom túžil. Na jednom konári visel taký orech, aký Janko nikdy v živote nevidel. Bol obrovský ako melón a týčil sa na ňom zreteľný nápis:

„Kto ma zje, ten sa stane najväčším!“

Orech na neho civel a lákal ho: „Tak ma už konečne zjedz!“

„Hor sa naň!“ zvolal nadšene Hrajko a obaja už načahovali ruky po obrovskom orechu.

„Počkať!“ zastavil sa Janko. V okamihu sa mu vybavilo tajomstvo, ktoré bolo v tom šedom kameni:

„Kto chce premôcť draka, musí prejsť cez Čokoládovú krajinu a nesmie sa v nej rukami ničoho dotknúť.“

Janko hneď odtiahol ruku, v mysli si predstavil sestričku Zuzku, keď mala narodeniny. Nevedel sa vtedy ovládnuť a potajme zjedol celú čokoládu. Pamätal sa ešte na tú bitku, aj na svoj sľub, že to už nikdy viac neurobí. A teraz ho znova lákalo to isté. Ale čo má robiť, keď sa ten orech na neho tak sladko pozerá? Pokušenie na prvý pohľad veru vyzerá vábivo. Aj Janka ťahalo ako silný magnet. A čo mu to vlastne ten orech sľuboval? Že bude najväčší?!

„Už to mám!“ vytrhol ho z myšlienok mravček. „Už viem, ako porazíme draka. Pozri, oproti drakovi sme ako kobyľky. Ak k nemu dorazíme, neviem, či si nás vôbec všimne. Ale keď zjeme tento orech, budeme ako obri a to teda znamená, že prerastíme aj draka. Stisneme ho v dlani ako čerešňu. My mu ukážeme, kto je tu pánom!“ zastrájal sa Hrajko.

Jankovi sa to príliš nepozdávalo, hoci to znelo dosť rozumne. Ako by inak vôbec mohli poraziť draka? V hlave mu vírili myšlienky. Keď sa mu v škole posmievali, že je najmenší, Pán Ježiš ho síce vždy utešil, a hoci sa upokojil, v kútiku duše túžil byť väčší. Prečo by však mal veriť orechu? Len hlúpy verí všetkému! Spomenul si, ako mu raz mamička rozprávala, že aj keď je vzrastom maličký, Pán Boh ho má iste rád a pripravil pre neho veľkolepý plán.

Zrazu sa Jankovi rozjasnilo. Veď on je na ceste, aby porazil toho zlého draka a nie, aby zostal v Čokoládovej krajine! Toľkým už zvestoval dobrú správu evanjelia, nemôže sa teraz zdržať. Čo by povedal medveď, keby sa dozvedel, že namiesto do zlého draka sa pustil do sladkej čokolády?!

Janko stále zápasil vo svojom vnútri. Raz ho to ťahalo ochutnať aspoň trochu z toho orecha, no vzápätí ho myšlienky napomínali, že to nesmie urobiť. Vedel, že aj prvá žena, Eva, zápasila s podobným pokušením, keď ju ten zlý had zvädzaľ. Neodolala a potom musela odísť z tej krásnej rajskej záhrady. Ale čo má teda urobiť? Vtom mu napadlo, ako Pán Ježiš rozkázal búrke, či inokedy vyhnal aj zlých duchov.

Jankovi svitlo: „Veď ten istý Pán Ježiš je teraz vo mne!“

Schytil Hrajka a rýchlo odbehol od toho orecha. Od pokušenia je lepšie zutekať, ako sa ním nechať premôcť.

Bez toho, žeby sa obzrel, z celej sily zakričal: „Pokušenie, odíď odo mňa!“

Nato strašne zahrmelo a už aj z oblakov padali dažďové kvapky. Bolo to zvláštne. Lialo ako z krhly, veľmi husto, a pritom tak jemne, že to pôsobilo príjemne. Netrvalo dlho a tráva sa opäť zelenala a z kríkov odtekala čokoláda. Potôčik veselo žblnkotal a po chvíli bola voda čistá ako zrkadlo. Janko mal však najväčšiu radosť z toho, že tá čokoláda opadla aj zo zvieratiek. Veselo poskakovali a chválili Boha, že ich vyslobodil z toho hrozného prekliatia. Razom sa celá krajina zmenila a vtáčiky švitorili všakovaké pesničky.

Jedine orech sa nerozzelenal, ba naopak, čokoláda sa premenila na kameň a tak tam stojí v tej krajine až dodnes. To preto, aby každému, kto pôjde okolo, pripomínal, že pokušeniu sa treba vyhnúť a vzoprieť.

14. Pištekovovo

Janko bol nadšený, že sa mu podarilo víťazne prejsť Čokoládovou krajinou. Naučil sa ovládať svoje chute, a tak sa stal silnejším. Aj mravček Hrajko sa tešil, ale podobne ako pri jaskyni pokladov, aj teraz si vymýšľal:

„Možno mi nebudeš veriť, ale fakt som tušil, že s tým stromom niečo nie je v poriadku. Ten orech bol príliš veľký, a ten strom mi od prvej chvíle pripomínal hada.“

Tentokrát to Janko nenechal len tak a usiloval sa ukázať Hrajkovi, že si vymýšľa.

„Ak neprestaneš s tými klamstvami, ďaleko nezájdeš!“

Ale Hrajko si len táral svoje a bedákal, že mu nikto nerozumie.

Vyšli z lesa a uvideli, ako sa v diaľke pred nimi vypínajú veľké hory. Dalo sa predpokladať, že na končiaroch sa po celý rok držal sneh. Čneli vysoko, a boli zahalené do hmly. Mravček len dúfal, že ich cesta tadiaľ nepovedie. Na začiatku totiž iba mierne stúpali, a to nebol pre nich veľký problém, obaja predsa veľmi radi športovali. Doma Janko skoro každý deň s ostatnými kamarátmi behal po ihrisku. V zime hrával hokej, v lete futbal a na bicykli alebo na kolieskových korčuliach by najradšej chodil aj nakupovať. Nebol z tých, ktorí by sa nudili a vysedávali iba za počítačom. Podobne to bývalo aj s mravčekom.

Masívne hory sa pred nimi stále viac dvíhali a bolo isté,

že ich neobídu. Teraz už aj Janko začínal pociťovať únavu. Hrajko sa za ním len vliekol. Okolité obrovské skaly sa hrdo vystatovali a akoby ich chceli zastrašiť, len aby ich odradili od pokračovania v ceste.

Janko cítil, ako ho nohy každým krokom poslúchajú menej a menej. Spomenul si, ako raz išli s ockom na túru a keď už nevládal, tak ho ocko vzal „na koňa“. Ó, ako dobre mu tam bolo. Z ramien mal lepší rozhľad ako ocko. Trochu sa mu zacnelo. Veru, teraz by sa mu aj nejaký koník alebo oslík zišiel, ale po takomto zvieratku tu nebolo ani chýru, ani slychu.

Cestou hore Janko občas niekoho predbehol, ale nikto sa s ním nechcel baviť, každý iba čosi hundral. Jedni sa sťažovali na zimu, druhí na to, že ich tlačia topánky, ďalší boli smädní a iba vyplakávali a pištekovali. Najhoršie bolo, že s týmito hundrošmi si dobre rozumel Hrajko, ba zdalo sa, že ho okrádali svojimi rečami aj o tú trošku sily, čo mu ešte zostávala.

„Daj si pozor na jazyk! Je síce malý, ale veru aj malý ohník veľkú horu zapáli,“ snažil sa mravčeka varovať Janko. „Vieš, že malým kormidlom možno otočiť aj obrovskú loď?“

Janko odolával pištekovaniu a sťažovaniu, ale čím vyššie stúpал, tým väčšiu chuť mal aj on začať ponosovať sa. Práve keď rozmýšľal, aké to má ťažké, napadlo mu tajomstvo z druhého šedého kameňa:

„Kto chce premôcť draka, musí prejsť cez Pištekovu a nesmie sa sťažovať.“

Po chvíli dorazil na akúsi čistinku a sadol si, že si trochu oddýchne a počká na Hrajka. Opäť sa mu zacnelo po rodičoch.

„Čo asi tak teraz doma robia? Určite si o mňa robia veľké

starosti a potešili by sa, keby som sa vrátil domov...”

Zarazil sa. Uvedomil si, že najprv musí poraziť zlého draka. Ale prečo to tak dlho trvá? Myslel si, že sa s drakom raz-dva poráta, ale odkedy sa za ním vydal, ubehlo veľa času a on sa iba trápil a zápasil s pokušeniami. Zásoby orieškov sa mu už mýňali a aj nohy mal ubolené a otlačené od topánok.

Pomyslel si: „Najradšej by som sa hneď teraz vykúpal vo vani a dobre sa vyspal v mojej postieľke.”

Konečne ho dobehol aj Hrajko. Celý vysilený len bedákal, že ak zakrátko nebudú v cieľi, tak sa vráti. Nechce tu vraj od zimy zomrieť. Keď ho Janko uvidel v takom žalostnom stave, radšej súhlasil, aby si trochu odpočinuli.

Ako oddychovali, nejaké zvieratká ich predbehli. Jankovi sa zdalo čudné, že ich po chvíli nevidí na ceste pred sebou.

Keď s Hrajkom opäť vyrazili, hneď za prvou zákrutou sa cesta pred nimi rozdvajovala.

Jedna cesta bola široká, z pekných opracovaných kamienkov a viedla dolu do údolia. Okoloidúcim sa priam núkala. Janko síce nedoviedel na jej koniec, ale zdalo sa mu, že v diaľke vidí nejaké mestečko. Pozrel sa tým smerom a uvidel na nej mnohé z tých zvieratiek, ktoré sa sťažovali a vyplakávali. Až teraz pochopil, prečo sa mu stratili z dohľadu. Vyvolili si ľahšiu cestu a možno aj uverili, že je to nejaká skratka. V diaľke rozoznal aj jedného rozmazaného chlapčeka, ktorý si od svojich rodičov neustále niečo vynucoval pištekováním.

„Ó, aké je to škaredé, iste sa to ani Pánu Ježišovi nepáči,“ pomyslel si Janko.

Potom sa pozrel na tú druhú cestu. Tá vyzerala, akoby bola pripravená iba pre hrdinov: úzka, hrboľatá a zarastená. Pravdepodobne po nej už dlho nikto nešiel. Stúpala do kopca. Vyzerala nebezpečne a akoby viedla až do samého neba.

Janko váhal. Nevedel sa rozhodnúť. Rozpamätal sa, ako raz jeden chlapec vyparatil nejaké huncútstvo a všetky deti to po ňom opakovali. Ani nevedeli prečo, iba ho napodobňovali ako také papagáje. A potom ich všetkých pani učiteľka vyhrešila. Aj teraz to bolo podobné: všetci, akoby boli omámení – uchvátení širokou cestou: zameraní na pohodlie, hračky, sladkosti, na záľuby a radovánky.

V akom rozpore to bolo s Pánom Ježišom, ktorý druhým pomáhal a na svoje pohodlie nedbal. Uzdravoval chorých, hladným rozmnožil chleby. A sám tiež hovoril o úzkej a širokej ceste! A čo zvieratká? Dobre si Janko pamätal, aké boli vystrašené, keď počuli o drakovi. Iste čakajú, že im pomôže. Zneisteli, lebo mu napadlo, že tam dolu na konci širokej cesty

by azda mohlo byť aj mesto, kde býva s ockom a mamičkou. Ako rád by sa teraz vrátil domov, privinul sa k mamičke a hodil sa ockovi do náručia! Pán Ježiš mu však v tom sne povedal, že najskôr musí poraziť draka a až potom nájde cestu domov. Ak by sa teraz vzdal, líška by si možno znova začala

vymýšľať a určite by sklamal aj sovu, ktorá sa zaňho začala pravidelne modlievať.

Jeho nohy chceli vykročiť po širokej ceste, ale srdce velilo vybrať si tú úzku. Nakoniec poslušol hlas svojho srdca. Z posledných síl sa vydal po úzkej ceste a vyšplhal sa na vysoký kopec. Čakalo ho tam milé prekvapenie. Rozprestieralo sa pred ním priezračné jazierko. Na brehu stál anjel. Ten istý, ktorý sa mu prisnil a potom mu na stanici daroval lístok na vlak do Zaslúbenej zeme.

Anjel zobral Janka do náručia, jemne ho pohladkal, potom pohojdal a keď sa dotkol jeho ubolených a otláčených nôh, razom boli uzdravené. Tentokrát sa anjel vôbec nehneval, iba sa naňho usmieval.

„Zatiaľ si obstál výborne,“ povzbudzoval ho. „Čaká ťa už iba jedna úloha. Potom si už s drakom poradíš.“

„Povedz mi, ako sa voláš?“ bez otáľania sa spýtal Janko, aby mu anjel znova nezmizol.

„Som anjel Gabriel a Pán Ježiš ma posiela k tým, ktorí majú biele srdiečka. Pomáham im a mojou najväčšou radosťou je, ak vidím, že zostávajú verní Bohu.“

16. Krajina zakázaných hraček

Janko sa anjelovi veľmi potešil. Konečne sa dozvedel, že sa volá Gabriel. Chcel sa ho ešte opýtať na veľa vecí, ale zase mu zmizol. Možno preto, aby sa na neho príliš neupol, ale aby sa radšej na všetko pýtal Pána Boha. Ale kde je mravček Hrajko? Obzeral sa na všetky strany, ale nebolo po ňom ani stopy. Volal za ním, aj ho chvíľu čakal, ale neprišiel. Hádam si mravček nevybral tú širokú cestu?

Janko si o Hrajka robil veľké starosti, ani sa mu nechcelo ísť ďalej. Ale potom si uvedomil, že by tým aj tak nikomu nepomohol. Kľakol si na kolená a dlho prosil nebeského Otca, aby ochránil Hrajka a priviedol ho späť.

Potom zostúpil do údolia, kde sa rozprestieralo malé mestečko. Vydal sa po chodníku a pri vstupe do mesta od údivu zostal ako skamenený. Stál pred strašidelným parkom. Boli tu aj kolotoče, ale s tými, ktoré poznal z domu sa nedali ani porovnať. Vyzerali omnoho väčšie, lákavejšie, strašidelnejšie a všelijako písali a blikali.

Oriešok podišiel bližšie a všimol si, že každé dieťa drží v ruke nejakú hračku. Niektoré dievčatá sa neprestajne pozerali do zrkadielok, stále sa čímisi natierali a maľovali sa všelijakými farbičkami, až to Janka odpudzovalo. Ďalšie sa celý čas hrali s bábikami a chceli byť ešte chudšie ako Barbie. Chlapci mali

zase detské pištoly, s ktorými sa akože navzájom strieľali. Ďalší trávili čas s bojovými skladacími robotmi, iní hrali karty, poprípade si čítali knižky o kúzloch a čarodejníkoch. Mnohí z nich dokonca tak aj vyzerali. Veľká skupina detí sedela pred monitormi a bezducho hrala čudné hry na počítači. Našli sa aj takí, ktorí od rána do večera civeli do telky, odkiaľ sa na nich škerili vymyslené príšery. Aj sa ich báli, no od televízie sa odtrhnúť nevedeli.

Janko si spomenul na jedného chlapčeka z vedľajšieho dvora, ktorý presedel hodiny pred telkou, pretože sa o neho jeho mamička a ocinko nezaujímali. Aký bol Janko hrdý na svojich rodičov! Až sa mu slzy hrnuli do očí. Tí sa s ním hrávali, všelikde ho brávali a hoci občas neposlúchal, stále ho ľúbili a vždy sa s ním modlili. Ako veľmi ľúbil mamičku i ocinka! Keď porazí draka, vráti sa domov a určite bude posluškom.

O deti v čarodejnom parku sa asi rodičia dobre nestarali, Janko ich totiž nikde nevidel. Spýtal sa jedného chlapca, odkiaľ majú tie hračky.

„Za ne sa neplatí. Stačí, ak urobíš niečo zlé a povieš to šelme. Tá ti za odmenu dá takú hračku, akú len chceš.“

Janko sa zhrozil. Ľudia boli bez Boha vždy zlí, ale tento čarodejný park má obzvlášť čudesné pravidlá. Prechádzal sa ním a potichu sa za všetky deti prihováral.

17. Kristínka

anka v strašidelnom parku zaujalo jedno malé dievčatko. Už na prvý pohľad bolo iné ako ostatné, no videlo sa mu akési smutné. Sedelo v kúte a nemalo žiadnu hračku. Všimol si, ako prišlo za ostatnými a prosilo ich, aby mu na chvíľu požičali zrkadielko.

„Veď vieš, ako to tu chodí,“ odvrklo mu iné dievča. „Urob niečo zlé a šelma ti dá zrkadielko, aké len chceš. Ale ja ti svoje nepožičiam.“

Ani chlapci sa oň nezaujímal, keďže nebolo také vyfintené ako ostatné dievčatá. Nechodilo ani na detské diskotéky, lebo sa mu to všetko zdalo hlúpe a prázdne. Dievčatá sa tam pretvarovali a hrali na dospelé slečny, a pritom keď boli samé doma, plakávali do vankúšov. Aj ono si občas doma poplakalo, veď mu pred pár rokmi zomrela mamička. Dievčatko žilo iba s ockom a cítilo sa veľmi osamotené. Veru už rozmýšľalo, že urobí niečo zlé, aby sa ostatným vyrovnalo, aby si z neho nerobili viac posmech.

Dnes ráno sa však modlilo: „Pane Ježišu, veľmi ťa prosím, pošli mi do cesty niekoho, kto bude tiež veriť ako ja, lebo to už nevydržím.“

Jankovi odrazu prišla na myseľ sestrička Zuzka a zatúžil sa s týmto dievčatom porozprávať.

„Ahoj! Ako sa voláš?“ osmelil sa.

„Kristínka,“ neskutočne odvetila.

Janko jej začal rozprávať o svojich dobrodružstvách. Ako sa len Kristínka potešila. Veď to, že ho stretla, bola odpoveď na jej modlitby. Počúvala ho so zatajeným dychom. Zrazu sa ozval z reproduktora hlas, ktorý všetko prehlušil. Dokonca aj kolotoče sa na chvíľu zastavili, prerušili sa filmy, hry a na obrazovkách sa zjavila akási príšera.

„Kto je to?“ opýtal sa Janko Kristínky.

„To je šelma,“ poučila ho.

Začuli ako všetkým oznamuje: „Zajtra budem mať narodeniny. Nemusíte mi k nim darovať svoje hračky. Môžete si ich pokojne nechať. Ale keď sa ozve siréna, tak si všetci kľaknete na zem a pokloníte sa svojim hračkám. Kto tak neurobí, tomu hračku zoberiem!“

Niektoré deti zakričali šelme na slávu. Vôbec im neprekážalo, že sa budú musieť svojim hračkám klaňať. Ďalšie boli ticho, možno im svedomie naznačovalo, že sa taká vec robiť nemá. Nikto z nich však nemal v sebe toľko odvahy, aby sa vzoprel.

Kristínka nemala žiadnu hračku. Orišek to postrehol a uvedomil si, že má v ruksaku svojho plyšového ježka. Odkedy sa Janko vybral za drakom, dosť často sa ocitol sám, a tak bol rád, že mal vedľa seba aspoň tohto ježka. Ale pokloniť sa mu nechcel. To by veru nikdy neurobil. Veď Pán Boh to tak jasne povedal:

„Nebudeš mať iných bohov, ani si neurobíš sochy, aby si sa im klaňal.“

Prišiel deň, keď mala šelma narodeniny. Niektorým deťom to bolo úplne jedno, akoby si ani neuvedomovali, že im hrozí veľké nebezpečenstvo. Veď klaňať sa niekomu inému ako Bohu je modlárstvo a takých ľudí Pán Ježiš nemôže zobrať do neba.

Hneď ráno sa Janko s Kristínkou pomodlili, no Jankovi bolo akosi ťažko. Najradšej by ušiel preč. Vtom si však spomenul na tajomstvo z tretieho šedého kameňa:

„Kto chce premôcť draka, musí prejsť Krajinou zakázaných hračiek a byť statočný.“

Nemôže veru len tak zdupkať. A čo by sa stalo s ostatnými deťmi? Keď sa poklonia šelme, budú úplne zaslepené a ťažko

ešte niekedy uvidia, že majú čierne srdiečka a že sa potrebujú zmeniť.

Ozvala sa siréna a pred nimi sa objavila šelma. Dnes sa veru vyparádila. Myslela si, že keď sa pekne vyfintí, tak bude najkrajšia zo všetkých. Ale skutočná krása nie je to, čo je vidieť zvonka. Veru ani najluxusnejšie šaty na svete a ani najjagavejšie ozdoby a šperky nezakryjú čierne srdce. A to mala šelma najčiernejšie zo všetkých. Pred všetkými sa predvádzala, vystatovala a pútala na seba pozornosť. Chystala sa prikázať deťom, aby sa poklonili hračkám.

Janko to nevydržal a z celej sily vykrikol: „Tak už dosť! Hračkám sa klaňať nebudeme!“

Šelma sa zastavila a premerala si svojich protivníkov. Jankovi sa trochu roztriasli kolená a Kristínka sa radšej zaňho schovala.

Oriešok si pre istotu hovoril sám pre seba: „Ten, ktorý je vo mne, je väčší ako ten, ktorý je v šelme.“

Šelma zavetrila Jankovu odvahu. Bála sa na neho zaútočiť, a tak iba úlisne zvolala:

„Deti, títo dvaja sa rozhodli, že zničia vaše hračky!“ klamala a pokračovala ďalej. „A preto, ak máte radi svoje hračky, chytte tých naničhodníkov!“

Niektoré deti sa za nimi rozbehli. Janko s Kristínkou vzali nohy na plecia a utekali tak rýchlo ako azda nikdy v živote. Aj Orieška prekvapilo, že beží tak rýchlo. V tomto musel mať prsty anjel Gabriel, ktorý sa dotkol jeho nôh! Zistil, že sa nielen uzdravili, ale že sú aj rýchlejšie. Spolu s Kristínkou utiekli do bezpečia za bránu mesta a potom tam tíško chválili Boha za to, že ich zachránil.

18. Márnوترatný syn sa vrátil

Janko s Kristínkou začuli za sebou kroky. Pre istotu sa rýchlo skryli do krovu. Zrazu sa na ich veľké prekvapenie pred nimi objavil mravček!

„To nie je možné! Hrajko, si to ty?“ zvýskol od radosti Janko.

„Áno, som to ja. A ako vidíš, žijem!“ odvetil veselo Hrajko.

Objali sa akoby sa nevideli celú večnosť.

Janko začal vyzvedať: „Tak, čo bolo s tebou, rozprávaj!“

Tentokrát sa mravček nechválil, ba v jeho hlase bolo cítiť, že sa zmenil.

„Keď sme sa ocitli pred tými dvoma cestami, úplne si mi zmizol z očí. Zviedla ma tá široká cesta. Myslel som si, že určite smeruje do môjho mraveniska. Potom som uvidel tú strmú a úzku cestu, ktorá viedla hore. Ani chvíľu som už neváhal a vybral sa tou širokou.“

Janko s Kristínkou ho so zatajeným dychom počúvali.

Hrajko vysvetľoval ďalej: „Už som si predstavoval, ako sa doma kúpem. Tešil som sa, že si vyložím nohy na stôl a aspoň týždeň nebudem robiť vôbec nič. Nato sa zrazu predomnou objavila akási čudná bytosť. Až neskôr som sa dozvedel, že to bola šelma. Navnadila ma. Vraj pozná cestu do môjho mraveniska. No namiesto toho ma priviedla do čarodejného parku. A viete, čím sa mi potom vyhrážala? Že zo mňa urobí

hračku pre neposlušné deti,” trasúcim hlasom hovoril mravček a zahanbene pokračoval ďalej. „Zavrela ma do nejakej temnej miestnosti z hlíny. Plakal som a plakal. Nechcelo sa mi veriť, že by som mal skončiť ako hračka v rukách tých zlých detí. Podobne ako ten márnوترatný syn v Biblii odišiel od svojho dobrého otca, aj ja som veru odišiel od môjho milého Nebeského ocka. Zatúžil som sa však k nemu opäť vrátiť a poprosil som ho o odpustenie,” už trochu pokojnejšie a smelšie hovoril mravček. „A zrazu som pocítil Ježišovo objatie. Privinul ma k sebe a zahrnul láskou. Nato sa roztrhli aj putá, ktorými ma zviazala šelma. Pootvoril som dvere tej diery, kde ma zatvorila a zbadal som ju, ako sa predvádza. Vtom som ňu začul, ako si sa jej nebojácne postavil na odpor. Keď sa tie deti za vami rozbehli, aj ja som sa dal na útek. Možno som prekonal aj nejaký svetový rekord,” Hrajko sa už skoro smial, ale potom ešte raz zvážnel a ospravedlňoval sa

Jankovi: „Prosím ťa, odpusť mi aj ty, že som ti neveril a nehnevaj sa na všetko to pištekovanie.

Janko ho znova objal. Mali takú veľkú radosť, že sú spolu. O malú chvíľu sa už chystali, že vyrazia na cestu. Vtedy si Janko všimol, že Kristínka plače.

„Nemám žiadnu hračku,“ smutne oznámila Kristínka. „Bude mi bez teba smutno,“ dodala.

Janko rozmýšľal, ako by mohol Kristínku potešiť a čo také by jej mohol darovať. Okrem svojho ježka nemal so sebou žiadnu inú hračku. Ale toho jej predsa nemôže dať. Sám by sa potom nemal s čím hrať. Čokoľvek iné by jej hneď dal, ale jeho plyšový ježko bol v tej chvíli to najvzácnejšie, čo mal.

Ako tak o tom premýšľal, uvedomil si, že aj Pán Boh nám dal z lásky to najdrahšie – svojho Syna. Tak veľmi nás miloval! Veru, občas aj od nás Pán Boh žiada dať to najdrahšie a najvzácnejšie, čo máme.

Janko už neotáľal. Naposledy pohladil svojho ježka a daroval ho Kristínke. Tá sa od šťastia rozplakala. Ježko sa jej veľmi páčil, bol taký milučký. Vďačne sa na Janka pozrela a pousmiala sa.

„Ja mám pre teba iba maličkosť! Gumu na skákanie, ktorú sme s dievčatami preskakovali, keď sme sa hrávali v škole cez prestávky. A kľúčik, ktorý mi nechala mamička, keď odchádzala do neba. Povedala mi, že tým kľúčom sa dajú zatvoriť dvere, aby drak nevyšiel z priepasti.“

Jankovi prešiel mráz po chrbte, pretože si uvedomil, ako predivne ho Pán Boh vedie na jeho ceste. Poďakoval sa Kristínke za kľúčik a chystal sa na odchod. Nelúčili sa ľahko, ale aj keď mali slzy na krajíčku a Janko si trochu poplakal, všetci si boli akosi zvláštne istí, že sa Pán Boh o každého z nich postará.

19. Ide sa na draka

oci doteraz bol mravček Hrajko Jankovi skôr na príťaž, v pravú chvíľu sa zmenil. Rozhodol sa, že určite dôjde až do cieľa. Konečne začal byť pre Janka prínosom.

Cestou si veselo pospevovali, citovali verše z Biblie a pripravovali sa na stretnutie s drakom. Prechádzali naozaj zvláštnou krajinou. Všade samé bodľačie, nikde ani vtáčika letáčika, iba občas sa pri ceste objavil nejaký pavúk a aj ten, keď ich zazrel, hneď sa ponáhlal do svojej skrýše. Vzduchom sa niesol odporný zápach – bola to skutočne prekliata krajina.

Naši dvaja hrdinovia sa tu cítili naozaj veľmi čudne. Premohla ich taká nechúť, že ich to až prekvapovalo. A tak sa navzájom povzbudzovali a pripomínali si príbeh, v ktorom malý Dávid premohol veľkého Goliáša.

Onedlho sa ocitli na prahu priepasti. Celá bola pokrytá veľkou mrežou a vytvárala akúsi obrovskú klietku. Janko sa na ňu skúmavo zahľadel. Upútali ho najväčšie pánty aké kedy v živote videl. Boli uchytené na mreži a držali na nich masívne železné dvere, ktoré boli teraz otvorené. Nebolo však pochyb o tom, že ak sa raz zaklapnú, v priepasti niekoho uväznia. Teraz však vo vnútri nikoho nevideli. Nad druhou stranou priepasti sa vypínal kopec a na ňom prvýkrát zazreli draka. Z diaľky ho skúmali a snažili sa odhadnúť, aký je asi veľký.

„Je to obluda, ale predstavoval som si ho ešte oveľa väčšieho,“ zhodnotil Hrajko a spomenul si, ako sa o drakovi v Zakliatom lese pred spaním rozprávali s ostatnými zvieratkami. V ich predstavách drak nadobúdal obrovské rozmery.

Janko s mravčekom čoskoro zistili, že jediná cesta k drakovi vedie cez tú veľkú priepasť. Ale komu by sa chcelo dolu do tejto jamy? A ako sa tam vlastne dostanú?

Janko dostal geniálny nápad: „Guma! Tá, čo mi darovala Kristínka. Tá by mohla pomôcť.“

Pozreli do priepasti a skúšali, či guma dočiahne až na jej dno. Bolo isté, že bude krátka a zostanú visieť tesne nad zemou. Prešli však už taký dlhý kus cesty a mali by sa vzdať? Kvôli strachu, že to nevyjde? Po toľkých bojoch? Po toľkých víťazstvách?

Jankovi s Hrajkom neostávalo nič iné, iba urobiť odvážny krok viery. Pevne priviazali gumu o koreň stromu, ktorý trčal na úpätí svahu, chytili sa druhého konca gumy a obaja sa vrhli dolu.

Oriešok sa cítil ako učeník Peter, ktorému stáli v ceste rozbúrené vlny počas búrky. Peter vtedy vykročil s vierou, nepozeral na hrozivé vlny, ale hľadel na Pána Ježiša.

„To je ako bungeejumping,“ s humorom zvolal mravček. „Nikdy som si nemyslel, že sa na to dám,“ kričal na Janka, keď leteli dolu priepasťou.

Výška to bola veru poriadna. Nevedno, či tá guma bola z nejakého špeciálneho materiálu alebo či Pán Boh urobil zázrak, no výsledok stál za to. Natiahla sa tak, že dočiahla až na dno. Keď Janko s Hrajkom pocítili zem pod nohami, obaja sa gumy pustili. Tá sa so svišťaním stiahla naspäť a omotala okolo koreňa stromu. Ocitli sa na samom dne priepasti.

20. Boj s drakom

„**Z**vládli sme to, juchú!” zajasal opäť mravček Hrajko, ale smiech ich obidvoch rýchlo prešiel, lebo sa k nim blížilo niekoľko hrozných hadov.

„Tak toto je náš koniec!” bál sa mravček. Raz dva sa vrátil do svojich starých kolají.

„Nie. To je začiatok víťazstva!” opravil ho Janko. „Veď Pán Ježiš povedal, že budeme šliapať po hadoch a škorpiónoch.”

Prikázali strachu, aby ich opustil a nebojácne vykročili vpred. To hadov tak prekvapilo, že sa ihneď zvrtili a snažili sa čo najrýchlejšie zaliezť do svojich dier.

„Sláva Bohu!“ zakričali jednohlasne, ako na povel, naši dvaja hrdinovia.

Celou priepastou sa rozliehala nádherná ozvena tohto zvolania. Prekvapilo ich, ako hlasno sa to v priepasti ozýva. Akoby sa rozoznali zvony víťazstva, ktoré už bolo na dosah. Pozreli hore a zdalo sa im, že napriek diaľke ich drak počul. Celý zmätený sa obracal na všetky strany. Nemal potuchy, odkiaľ vlastne ten zvuk prichádza.

„Vidíš, drak nevie všetko, ani nás zatiaľ nezbadal,“ upokojoval Janko mravčeka.

Ozvena až teraz utíchla. Janko s Hrajkom odhalili, kde sa skrýva nepriateľova slabina. A tak sa rozhodli z celej sily naraz zakričať:

„Ježiš Kristus je Pán!“

Nahlas vyznávali verše zo Svätého písma, a na ich počudovanie slová vystrelili guľu ako z kanóna. Zasiahli draka a spôsobili mu niekoľko rán. Ešte viac znervóznel, dokonca sa začal celý triasť.

„Funguje to!“ zaplesal Hrajko a ešte s väčším odhodlaním a s novou vervou proti drakovi vyznávali Božie slovo.

Drak sa celkom prebral a v ústach sa mu objavili plamene. Potom začal ten oheň chrliť do priepasti. Kamkoľvek plamene dopadli, vyzeralo to, akoby tam vybuchla bomba a ostával tam poriadny kráter.

Janko si spomenul, ako raz u jedného kamaráta pozeral

akčný film a hoci sa nikomu nepriznal, veľmi sa bál, pretože sa tam veľa strieľalo. Keď sa vrátil domov, nedokázal zaspáť. Pod perinou úpenlivo prosil Pána Ježiša, aby ho ochránil. Žiaľ, teraz to vybuchovalo priamo pred jeho očami!

Schyľovalo sa k riadnemu boju. Zdalo sa, že ak bude drak takto pokračovať, skôr alebo neskôr ich trafí. Ešteže Jankovi prišiel na um jeho sen, v ktorom išiel vláčikom do Zaslúbenej zeme. V lokomotíve sa vtedy stretol so samotným Pánom Ježišom, ktorý ho poslal za drakom. Toho síce konečne našiel, ale čo ďalej?

„Čo mi to len Pán Ježiš vtedy povedal?“ snažil sa v rýchlosti rozpomenúť.

„Nepôjdeš sám, ale ja ti pomôžem. Budem stále s tebou. Ak sa spoľahneš na mňa a na to, čo som už urobil na kríži, tak to dokážeš!“

„To je ono! Musíme mu pripomenúť Golgotu!“ svitlo Hrajkovi. Nečakali už ani sekundu.

Jednohlasne zvolali: „Drak, si porazený! Ježiš Kristus je víťaz a už ťa porazil na kríži na Golgote!“

Ozvala sa strašná rana a okolo nich sa zvířil prach. To preto, lebo práve na nepriateľa vystrelili ničivú salvu. Drak schytil doteraz najtvrdší úder. Omráčený sa zvalil na bok a takmer sa zrútil na nich do priepasti.

Janko s mravčekom vycítili šancu. Teraz je tá správna chvíľa dostať sa k nemu bližšie. Priblížili sa k druhej strane priepasti. Nevyzerala taká strmá ako tá, ktorou zišli dolu, a tak sa vyšplhali hore. Vyškriabali sa na kopec a stáli priamo pred drakom. Vyzeral ako nejaký zlý dinosaurus. Avšak na rozdiel od pradávnych príšer, mal štyri hlavy. To si však všimli až teraz. Z diaľky videli iba jednu. Okrem toho, v zápale boja mali iné starosti, ako počítat hlavy.

Všetky štyri hlavy teraz ležali nevládne položené na zemi. Každá z nich bola väčšia ako oni, ale ničoho sa už nebáli.

Janko podišiel k prvej a na nej stálo: „Čokoládová krajina.“

Na druhej bolo: „Pištekovo.“

Na tretej prečítal: „Krajina zakázaných hračiek.“

A na štvrtej, najväčšej hlave stálo: „Drak.“

Janko si uvedomil, že už počas cesty sa mu podarilo

zneškodniť tri hlavy. Preto teda z priepasti zápasili iba s jednou. Aká sa mu zdala tá cesta dlhá, únavná a zbytočná! A pritom každé prekonanie pokušenia ho približovalo k víťazstvu.

Vedeli, že im už chýba len posledný krok. Drak po poslednom silnom údere ležal zvalený na kraji priepasti. Stačilo ho len trochu potlačiť. Lenže ako? Janko s Hrajkom boli takí malí, že si ani nepomysleli, že by to zvládli.

„Oproti drakovi sme ako kobyľky. Jedine, že by sme,“ napadlo náhle niečo Jankovi. „Vieš kto bol Józua?“ skúšal mravčeka.

„Jasné, jeden z vyzvedačov, ktorých poslal Mojžiš do Zaslúbenej zeme. Desiati vyzvedači priniesli zvesť strachu, ale on veril, že Pán Boh je mocný a v tom zápase zvíťazia.“

V tom okamihu, ako to Hrajko dopovedal, zostúpil na oboch hrdinov duch viery. Zrazu nemali pochyb o tom, že im Pán Boh pomôže, ak sa z celej sily do draka oprú. Chýbal len malý kúsok a drak by sa sám prevážil a padol do priepasti.

„Potlačme draka ako Samson. Keď nahmatal dva stĺpy, tak sa celá budova roztriasla a spadla,“ navrhoval mravček.

Čože? Zdalo sa to teraz Jankovi, alebo je to naozaj? Vedľa neho stál muž v bielom. Ved' je to anjel Gabriel, ktorý nám prišiel na pomoc!

Nebeský posol sa pridol k Jankovi a Hrajkovi, ktorí zo všetkých síl, zatiaľ bezvýsledne, tlačili do draka. Anjel sa ho iba dotkol prstom. Vtom sa ozval veľký rachot. Mysleli si, že prišlo nejaké zemetrasenie či niečo podobné. To sa však drak zrútil do priepasti! Aj zem sa pritom zachvela. Zakričali Pánu Bohu na slávu a cez mreže hrdo pozerali dolu za drakom. Ten

tam spravil takú dieru, akoby tam dopadla kométa. Horšie však bolo, že sa pri náraze prebral.

„Zle je!“ lamentoval Hrajko, keď videl, ako sa drak krúti a nedôverčivo kýve hlavou. Asi tá jeho hlúpa dračia hlava nevedela pochopiť, ako sa ocitol na dne priepasti. Nanešťastie sa napriek zraneniam začal štvrať hore. A mieril rovno k železným dverám, ktoré boli stále otvorené. Len kúsok od nich stáli Janko s Hrajkom! Keďže bol drak veľký, stačilo mu urobiť iba pár krokov. Raz-dva by bol hore a s našimi kamarátmi by to neskončilo dobre.

V pravej chvíli si však Janko spomenul na kľúčik od Kristínky.

„Vraj ním môžem zatvoriť dvere, aby drak nevyšiel z priepasti!“

Rýchlo otvoril ruksak, vytiahol kľúčik a strčil ho do zámky. Otočil ho, ako len najrýchlejšie vedel a železné dvere sa s obrovským rachotom zaklapli tak silno, až sa mreža zatriasla. Stihol to v poslednej sekunde. Tá hrozná potvora sa už škriabala hore a keby Janko len trochu meškal, drak by ho iste dolapil. Ale takto zostal v zajatí. Sipel od hnevu, ale ublížiť im už nijako nemohol.

„Vyhrali sme!“ Mravček skákal ako o dušu. Keď už nevládal, priznal: „Ale bolo to len tak-tak.“

Janko sa zamyslel a múdro dodal: „Tak to veru býva. Náš Pán Boh nikdy nemešká, príde na pomoc vždy v pravý čas!“

21. Požehnaný les

Janko s Hrajkom spievali tak, že sa to rozliehalo široko-ďaleko:

„Ježiš je Pán, Ježiš je Pán, satana porazil, Ježiš zlomil smrti moc...”

V modlitbách a chválach sa nevedeli zastaviť. Pritom cítili, ako sa im vracia sila. Ó, akí boli vďační Bohu za toto veľké víťazstvo.

Zvešť o uväznenom drakovi sa šírila rýchlejšie, ako dokážu lietať vtáky. Keď už Janko s mravčekom začali pomýšľať na cestu späť, pristál pri nich ako lietadlo veľký orol.

„Nastupovať, hrdinovia!” nadšene im oznamoval.

„A ty si kto?” spýtal sa Hrajko.

„Poslali ma z lesa, aby som vás tam čo najrýchlejšie dopravil. Všetky zvieratká vás s napätím očakávajú a chystajú veľkú hostinu.”

Janko s mravčekom rýchlo nastúpili a vo vzduchu poprosili orla o jedno medzipristátie. Janko predsa nemohol zabudnúť na Kristínku. Chcel sa jej poďakovať za gumu i kľúčik. Ale najmä za modlitby, ktoré mu určite najviac zo všetkého pomohli.

Kristínka nemohla veriť vlastným očiam. Od šťastia sa rozplakala, keď ich zbadala. Ale pustiť ich nechcela, veď jej

budú chýbať. Janko však nástojil, že majú pred sebou ešte dlhú cestu, a tak neostávalo nič iné, ako zakývať si na rozlúčku.

Po prílete do lesa víтали našich záchrancov priam ako nejakých prezidentov. Na letisku na lúke sa s nimi prví zvitli starí známi: medveď, líška, sova i cvrček. Hrajko sa nechal nosiť na rukách, no Jankovi sa to nepáčilo. A už vonkoncom nie, keď mu chceli spievať na slávu.

„Vedzte, že ja som tento ťažký boj nevyhral, ale Pán Ježiš,“ povedal pred všetkými. „Chváľme teda radšej jeho. On zvíťazil! Odovzdajme sa mu celí, slúžme mu, milujme ho a nasledujme ho.“

Janko ani netušil, že práve splnil poslednú neľahkú úlohu. Porazil zákerného nepriateľa, ktorý sa volá pýcha. Prichádza potichu a nebadane, vždy po veľkých víťazstvách.

Zvieratká usporiadali bohoslužbu, a veru sa ani do Božieho domu všetci nezmestili, tak ich prišlo veľa. A tak presunuli stretnutie na priestrannú lúku. Veď tým ozajstným Božím domom sú srdcia tých, ktorí uverili v Pána Ježiša.

Janko musel vyrozprávať zážitky zo svojej dlhej cesty. Bolo to také napínavé, že sa nikto neponáhľal domov. Všetci pozorne počúvali. V ich srdciach zahorel nový oheň Božej lásky.

Janko zakončil svoju reč slovami: „Tento les už nebude zakliaty. Od dnešného dňa sa bude volať Požehnaný!”

Všetky zvieratká nadšene zatlieskali. „Žijeme v Požehnanom lese!” radostne pokrikovali znova a znova. Ich veselý hlas znel všade naokolo. Nekončiaca sa ozvena navždy vyhnala z tohto lesa aj tú poslednú temnotu.

Cvrček zahral krásnu oslavnú pieseň. Nakoniec Janko všetkých prekvapil:

„Iste mi teraz Pán Boh ukáže cestu domov. Zostane tu však s vami Hrajko. Ten sa toho na našej spoločnej ceste naučil o Bohu veľa, takže sa nemusíte ničoho obávať.“

Zvieratká nechceli Janka pustiť, ale keď trval na svojom, s rešpektom prijali medzi seba mravčeka.

Janko sa so všetkými rozlúčil, a veru si aj poplakal s každým, koho bližšie poznal. Potom nasadol na orla a vzlietli. Hríbiky mu na cestu mávali klobúkmi. Orišek až do poslednej chvíle z výšky hľadel na všetky zvieratká. Chcel si ich dobre uchovať v pamäti. Keď už bol veľmi vysoko, rozpoznať len starý dub. Ten mu na rozlúčku vďačne mával mohutnými konármi. Janko si spomenul, ako ho kedysi v tomto lese ako prvý smutne vítal a teraz ho ako posledný s radosťou odprevádza.

22. Konečne doma

rol vznešene preletel ponad rieku, kde bývala Zloryba a ako víchor sa prehnať ponad krajinu posypanú čerstvo napadnutou snehovou prikrývkou. Možno už aj sám orol cítil, že sa Orišek blíži k cieľu, a tak ešte pridal. Na obzore sa akoby zázrakom objavilo Jankovo rodné mestečko a o chvíľu už pristávali.

Janko sa orlovi poďakoval a rýchlo sa s ním rozlúčil. Prebehol okolo svojho najobľúbenejšieho stromu – orecha a bežal k dverám. Otvoril ich a zbadal, ako sa ocko s mamičkou i jeho sestričkou Zuzkou práve modlia pri stole. Všetko bolo slávnostne vyzdobené. Veď boli Vianoce!

Koľko sa mamička s ockom naplakali, keď Janka vtedy nenašli. Aj si vyčítali, že ho lepšie nedržali za ruku. Všetci známi ho hľadali, no nakoniec našli len ten balón na druhej strane rieky. Mnohí im hovorili, že sa vraj už nikdy nevráti, lebo sa niekde v rieke utopil. Ale oni v kútiku srdca stále verili, že príde, a každý deň sa za neho modlili.

Na vŕzganie dverí sa všetci otočili. Najprv si neboli istí, či je to videnie, alebo naozaj ich milovaný Janko. Ale potom sa všetci objímali a od šťastia plakali. Nevedeli od dojatia ani slovko prehovoriť. Ej, ale im opeknel! Radosť pozrieť! Konečne bola rodina pohromade tak, ako má byť.

Janko ich poprosil o odpustenie, že sa tak bezhlavo pustil za tým balónom.

„Veď my sme ti už dávno odpustili, len jedno sme si želali. Aby si sa k nám zase vrátil,“ objala ho opäť mamička.

Ocko navrhol, aby si najprv dali slávnostnú večeru. To bola ale pochúťka! Dobrá hubová polievka a potom oblátky s nakrájanými jabĺčkami, medom a... samozrejme s orieškami. Po vysmážanej rybe si išli k stromčeku pozrieť darčeky.

Janko im so žiariacimi očkami sľúbil, že bude tým najlepším posluškom. Až vtedy si rodičia uvedomili, že nemajú pre neho

žiaden darček. Och, ako veľmi im to bolo ľúto. Janko ich však ešte raz objal a uistil ich, aby sa kvôli tomu vôbec netrápili.

„Veď ten najväčší dar zo všetkých je Pán Ježiš a on žije v mojom srdci!“

Potom sa už všetci usadili a Janko im začal rozprávať svoj príbeh. Bol to krásny vianočný večer. Janka počúvali všetci so zatajeným dychom a kútikom oka pozerali cez okno, ako sa nádherne ligoce mrznúca snehová perina. Z neba padali trblietavé snehové vločky a akoby sa nimi sám Pán Boh Jankovi takto prihovárał:

„Si mojím milovaným synom, z ktorého mám veľkú radosť.“

Na záver

Milý mladý čitateľ,

táto kniha vyšla ako moja prvotina v roku 2003. Požehnala tisíce detí a rodičov po celom Slovensku. Celý náklad sa vypredal, a tak vychádza toto vydanie s novými ilustráciami a tiež s novou gramatickou úpravou.

Verím, že si drahý a vzácny v Božích očiach. Prajem ti, aby si aj ty, podobne ako Janko Orišek, zvíťazil vo všetkých skúškach života, ktoré ťa čakajú a oslávil svojím životom Pána Ježiša Krista.

V Bratislave, 17.10. 2006

Martin Hunčár